

NIEUWE AVONTUREN

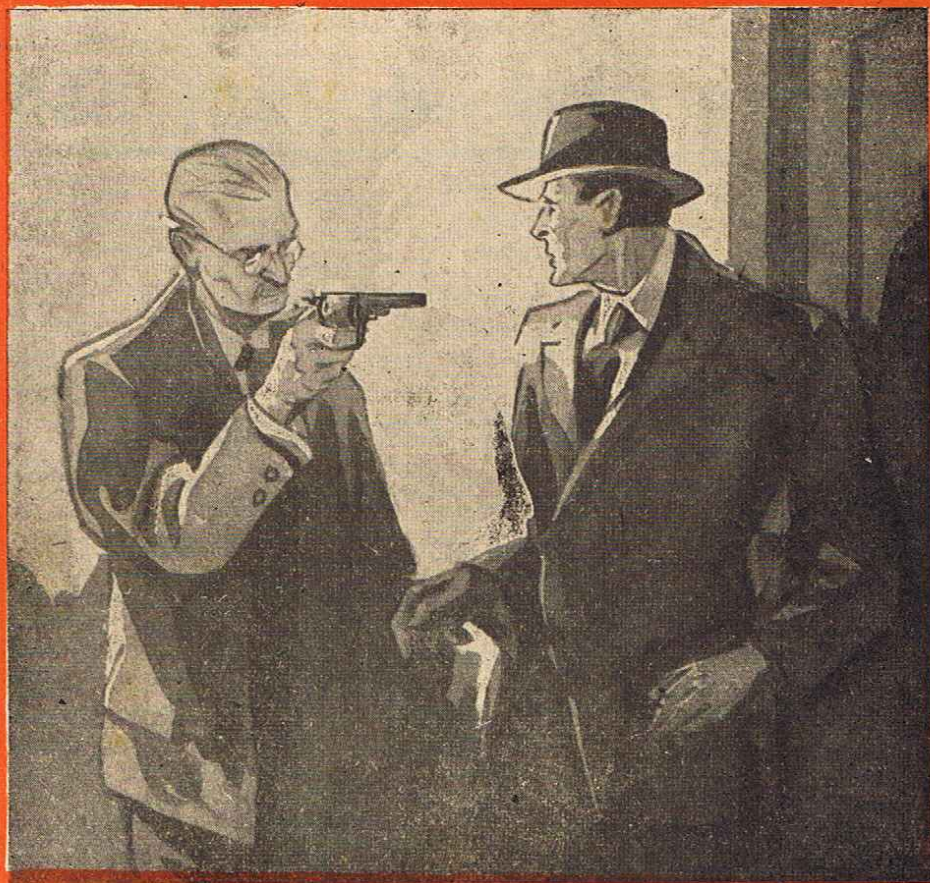
Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

De man met de gele ogen

Nr 2198

WEEKLIJKSE AFLEVERING

NEDERLAND : 40 Ct.
BELGIE : 6 Fr

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT

Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Cord Lister

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden

De man met de gele ogen

Hoofdstuk I

HET VROLIJKE LEVEN TE WENEN

Te middernacht branden alle lichten in de weelderige cabarets en nachtcafé's, welke men in de onmiddellijke nabijheid van het Prater te Weenen vindt.

De tijden waren nochtans ernstig, want nog steeds was de stad bezet door Amerikaanse, Engelse, Franse en Russische troepen, die niet alleen de Oostenrijkers, maar ook elkaar nauwlettend in het oog hielden, hetgeen nog onlangs was gebleken tijdens de opzienbaren-

de strubbeling tussen de Amerikanen en Russen in verband met de geplande ontvoering van de Tsjech Yarasled Lukas door de Russen, welke ontvoering, dank zij de grote waakzaamheid der Amerikanen, grandioos mislukt was.

Niettemin bemerkte men daar weinig van, wanneer men slechts oordeelde naar de vreugde, die er heerste in al deze daghelder verlichte en van vervlogen, met moeite gehandhaafde weelde

getuigende nachtgelegenheden. Bijna overal weerklonk muziek, bijna overal werd gedanst.

Het is waar, men wist dat men op een vulkaan danste, maar die wetenschap scheen niet in staat te zijn, een feestvreugde te doen verminderen, die bijna ziekelijk mocht heten. Voor velen was de dreigende nabijheid der bezettingstroepen een donkere onweerswolk.

Het land zuchtte daar reeds tal van jaren onder, ofschoon er kort geleden een grote verzachting van de geldende voorschriften der bezetters was ingesteld en er zelfs sprake van was, dat de bezetters zich zouden terugtrekken. Een definitieve opstelling der vredesvoorwaarden liet echter nog steeds op zich wachten.

Des ondanks scheen het volk van Weenen de moed niet te verliezen en zijn vrolijke aard trad, evenals dat eeuwenlang het geval was geweest, op luidruchtige wijze aan de dag. De wijn vloeide bij stromen, de bankbiljetten fladderden bij duizenden, er werd gelachen en gezongen, er werd gedanst en ook als van ouds geflirt. Het is waar, voor een groot gedeelte werd deze feestvreugde veroorzaakt door de vreemdelingen, die bij duizenden op de Donaustad waren neergestreken. Alle hotels waren van onder tot boven bezet en men betaalde, als men uit een land met een vaste valuta kwam, glimlachend de sterk gedaalde prijzen van het verarmde land.

Even na middernacht traden twee heren de grote zaal van een der nachtcafé's binnen, zeer elegant gekleed en die aanstonds als vreemdelingen waren te herkennen.

De oudste hunner begon aan de slapen te grijzen, maar zijn ogen schitterden nog met jeugdig vuur, zijn gestalte was kaarsrecht en al zijn bewegingen, zelfs de geringste, wezen erop, dat deze man over een grote lichaamskracht beschikte en dat hij gewend was onderscheidene takken van sport te beoefenen. Als hij geen zes voet was, dan scheelde het zeker niet veel en toch was hij lichamelijk volkomen geproportioneerd, de borst was gewelfd, de schou-

ders hielden een weinig, zoals men dat meestal aantreft bij bokkers en de handen hadden lenige, maar gespierde vingers.

Zijn metgezel moest minstens tien jaar jonger zijn en vertoonde het uiterlijk van de Engelsman uit het hoge noorden; hij paarde elegante lenigheid aan een zekere, bijna vrouwelijke charme, die hem in de tijd van Shakespeare geschikt zou hebben gemaakt voor het vervullen der vrouwenrollen. Hij had vrolijke, blauwe ogen en dik blond haar, dat enigszins golvend zijn hoofd bedekte.

De beide heren, blijkbaar vrienden, waren gladgeschoren en droegen avondtoilet. Hun gehele optreden kenmerkte hen als lieden, die gewend zijn veel te reizen en zich in de deftigste kringen te bewegen. Dadelijk richtten zich veler ogen naar het tweetal, maar beiden schenen zich hier weinig om te bekommeren en namen plaats aan een der weinige, nog onbezette tafeltjes op een soort estrade, die rondom drie wanden van de zaal liep en vanwaar men een uitstekend gezicht had op de middenruimte, waar de dansers rondwarrelde, zodra het kleine orkestje een Jazz, een Shimmy, een Fox-trott, een Boogie-Woogie of een Tango begon te spelen.

Degenen die daar aanwezig waren, zouden zeker vreemd opgekeken hebben als iemand hen was komen zeggen, dat een dezer elegant geklede heren, die daar zoeven waren binnengetreden, niemand anders was dan de Grote Onbekende, John Raffles, alias Lord Edward Lister, de verklaarde vijand van het Engels hoofdbureau van politie met de hoofdinspecteur Baxter aan het hoofd, de man, op wiens aanhouding reeds enige jaren geleden een premie was gesteld van duizend pond sterling, sindsdien verdubbeld; de stoutmoedige avonturier, die zich steeds op de geheimzinnigste wijze had weten te onttrekken aan alle nasporingen en die over een verbijsterend aantal vermommingen scheen te kunnen beschikken.

Raffles vertoefde te Weenen, zonder een bepaald doel en hij was er op doorreis van een Roemeense havenplaats, waar hij onlangs een zijner avonturen

had beleefd, naar Londen. Zijn metgezel was zijn trouwe vriend, Charles Brand, die de meeste van zijn avonturen had gedeeld en die, met nog slechts twee of drie andere personen op de gehele wereld, de enige was, die kennis droeg van de ware identiteit van Lord Lister.

Zij hadden met een toerauto gereisd en daar Raffles volstrekt geen haast had om naar Londen terug te keren, zo besloot hij in alle grote steden enige dagen te vertoeven en zich een weinig vacantie-rust te gunnen. Vooral op de Balkan en in de voormalige staten van de Donau-monarchie viel heel wat te zien, heel wat belangrijks voor iedereen, die ogen en oren de kost wist te geven.

Raffles reisde ditmaal onder de naam graaf Palmhurst en Charles Brand verbeelde zijn sekretaris Burns te zijn.

Er was nog een derde man in hun gezelschap en dat was James Henderson, een kerel als een boom, begiftigd met een meer dan gewone lichaamskracht, welke hij reeds vaak ten dienste had gesteld van Raffles.

De twee vrienden hadden een fles Tokayer besteld en keken, hun sigaret rokend, geruime tijd naar het bonte gewoel in het midden van de zaal, zonder een woord met elkaar te wisselen. Maar Brand had reeds enige tijd naar een man gekeken, die zijn aandacht trok en vroeg nu op luide toon, om zich boven het gerucht in de zaal verstaanbaar te maken:

— Wie zou toch wel die kolossale, enigszins zwaarlijvige man zijn, met dat bijna geheel kale hoofd en die blijkbaar geverfde snor, waarvan de punten hem, als ware hij een Chinees, tot op de borst hangen?

Raffles keek in de aangeduide richting en zag een zwaargebouwd man zitten in rok gekleed, in gezelschap van een buitengewoon mooie vrouw die aanstonds haar Slavische afkomst verried door het onberispelijk ovaal van haar olijkleurig gelaat, haar violetkleurige, amandelvormige ogen en het ravenzwarte haar, dat in een zware wrong in de nek hing.

Voor Raffles iets kon antwoorden,

klonk in zijn onmiddellijke nabijheid 'n stem die in het Engels zei:

— Met uw verlof monsieur, dat is een Russische graaf, Popovitsj is zijn naam. Hij komt hier reeds enige maanden, bijna iedere avond, en wij hebben zeker niet over hem te klagen. Hij schijnt niets te maken te hebben met de bezettings-autoriteiten.

Het was de kelner, die de beide vrienden bediend had, die deze woorden had gesproken. Het volgende ogenblik had hij zich al weer verwijderd.

— Ik had al aanstonds gezien, dat wij met een Rus te doen hadden! En waarschijnlijk een Wit-Rus, let maar eens op het Mongoolse type: die vooruitspringende jukbeenderen, die platte neus, dat wijken van het voorhoofd, en die schuine oogspalten. De vrouw, die bij hem is, moeten wij ook beschouwen als een Russische, misschien als een Poolse, of een Lithause.

— Zij is bijzonder knap, liet Brand zich horen.

— Ja, dat is zij, zelfs voor een Russin.

— Wie denk je dat zij is?

— Hoe kan ik dat weten?

— Ik druk mij verkeerd uit, ik had je willen vragen of je geloofde te kunnen zeggen wat zij is?

— De minnares van die Rus.

— Hoe weet je dat? vroeg Brand verbaasd.

— Er is niet veel doorzicht voor nodig om dat uit te maken, hij streelt ongegeneerd haar arm, en dat doet zelfs geen Rus, in een volbezet café, als hij niet in een zeer nauwe relatie staat tot de dame, die hij aldus onderscheidt. Let ook maar eens op de wijze, waarop hij haar aankijkt. Zo kijkt de eigenaar van een renstal naar zijn fraaiste merrie. De Russen schatten nog altijd de vrouwen niet bijzonder hoog en deze man schijnt een Rus van de oude stempel te zijn. Apropos, ik zou wel eens willen weten, of de diamant in zijn overhemd echt is.

— Dat moet wel haast zo zijn, de kelner zei ons immers, dat hij reeds maanden achtereen bijna iedere avond hier komt, en dat kan alleen een schatrijk man zich veroorloven.

— Of een vreemdeling, vulde Raffles de zin aan. Ik denk dat wij hier te doen hebben met een van die uitgeweken Russen, die gevlucht zijn, toen de revolutie uitbrak en nog de tijd gevonden hebben hun bezittingen in veiligheid te brengen. Ik moet je zeggen dat ik het geen sympathiek gezicht vind.

— Sympathiek? herhaalde Brand, zeg maar gerust, dat de man eruit ziet als een kwaadaardige bulhond.

Op dat ogenblik kwam de kelner met zijn blad voorbij. Raffles trok hem bij de mouw en vroeg:

— Wat doet die Russische graaf Popovitsj hier?

De kelner haalde zijn schouders op, keek rechts en links, om te zien of er niemand in de nabijheid was, die kon afluisteren wat hij zei en fluisterde toen:

— Niemand weet het precies, maar hij woont in de Amerikaanse sector en de Russen schijnen hem te beschouwen als een spion, maar zij hebben geen vat op hem, omdat hij er wel voor op past

zich op een of andere wijze bloot te geven.

Raffles keek de Russische graaf aandachtig aan en zei:

— Ik weet niet of de kelner scherst, maar die graaf heeft 't uiterlijk ervoor.

— Een spion dus? vroeg Brand op weifelende toon.

— Ja, een spion of een monarchist.

— Met een maitresse?

— Waarom niet? Hij zal het nuttige aan het aangename willen verbinden. Intussen, het is een belangwekkend paar, en ik heb wel lust hen eens van naderbij gade te slaan. Die grote diamant in zijn overhemd is uiterst interessant.

— Ik vreesde er al voor, zei Brand zuchtend; het is merkwaardig, maar jij kunt geen Russische graven met diamanten in hun overhemd zien, of je voelt je er dadelijk toe aangetrokken.

— Ik zal je wat zeggen, Charles, ik was van plan morgen door te gaan naar Munchen, ik ben zinnens hier nog enige dagen te blijven.

Hoofdstuk II

TOEBEREIDSELEN

Raffles en Brand hadden te Weenen een kamer betrokken in het hotel Beau Sejour. Het hotel lag aan de Ringgasse en men had van de vensters aan de voorzijde een verrukkelijk uitzicht over de stad tot Schonbrunn toe, waar zich het slot van wijlen keizer Frans Jozeph bevond.

Wat Henderson betrof, men had hem

in het volle hotel op de zolderverdieping aan een klein hokje kunnen helpen, waar hij zijn zwaar lichaam nauwelijks kon keren.

Niet zodra had Raffles het besluit genomen, meer in het bijzonder zijn belangstelling te wijden aan de Russische graaf, of hij bracht dat plan ten uitvoer.

Gemakkelijk zou het hem niet val-

len, dat begreep hij wel, want hier te Weenen beschikte hij nu eenmaal niet over de middelen, welke hem te Londen ten dienste stonden. In de Engelse hoofdstad immers bezat hij naast het huis, hetwelk hij onder een aangenomen naam bewoonde, verscheidene andere huizen en in een daarvan bevond zich als het ware een arsenaal, een zeer uitgebreide verzameling van kledingstukken van allerlei aard, van de uniform van Admiraal der Engelse vloot af tot van de nederige stationskruier toe.

Weliswaar had Raffles geruime tijd in bijna alle hoofdsteden van Europa een klein huis, of althans een gedeelte van een huis bezeten, waarin hij, goed verborgen, alles bewaarde wat hij nodig kon hebben, wanneer de omstandigheden er hem toe drongen zich ijlings te vermommen en die hem als het ware tot steunpunt dienden, vanwaar hij de krijgsoperaties kon beginnen, maar de gebeurtenissen na de tweede wereldoorlog hadden veel van die kostbare steunpunten waardeloos gemaakt, want de overheid had, toen de woningnood begon te nijpen alle huizen en woningen van vreemdelingen, welke zij niet voortdurend bewoonden, eenvoudig in beslag genomen.

Ook te Weenen had Raffles, tot enige jaren geleden, de verdieping van een klein huis in en der voorsteden in huur gehad en ook daar had hij een soort opslagplaats gemaakt van voorwerpen, die hem in geval van nood van nut konden zijn. Hij wist echter dat reeds korte tijd later de bijna voortdurend leegstaande verdieping door een der huurcommissies in gebruik was gegeven aan het dakloos gezin van een universiteitsprofessor, die daar nog wel altijd zou wonen.

En dat was lastig, want onder de vloer van een der kamers, goed weggeborgen in grote, platte trommels, beschermd tegen vocht en muizen, lagen de vernuftig vervaardigde pruiken en baarden en de kledingstukken, waarvan Raffles zich somtijds bedienen moest, teneinde zich onherkenbaar te maken.

Allereerst zou het dus zaak zijn, eens te onderzoeken hoe het met die berg-

plaats stond en of het niet mogelijk zou zijn, de kostbare inhoud weer in bezit te krijgen zonder dat de huidige bewoner dit zou merken. Raffles begreep wel dat hij zelfs niet behoefde te pogen om als vreemdeling, als Engelsman rechten op de woning te doen gelden, want men zou zelfs niet naar hem luisteren. Hij zou dus een list moeten aanwenden, teneinde zijn eigendommen weer in zijn bezit te krijgen.

Wilde hij inderdaad graaf Popovitsj bespieden en hem eventueel een deel van zijn rijkdommen ontnemen, dan zou hij dat onmogelijk kunnen doen als graaf Palmhurst, dat begreep hij zeer goed. Maar Raffles was er de man niet naar, om een eenmaal opgevat plan zo spoedig te laten varen, alleen omdat er zich enige onverwachte moeilijkheden voordeden. Hij besloot daarom dat plan toch uit te voeren, ondanks alles, maar daarvoor was het nodig alles tot in de puntjes voor te bereiden en hoe hij dat deed moge uit het volgende blijken...

Omstreeks tien uur in de ochtend werd er gebeld aan de straatdeur van de derde étage van een vrij groot huis in een der voorsteden, waar Professor Schiemanek woonde. Een klein meisje, niet ouder dan tien jaar, met een bleek gezichtje deed de deur open. Zij keek verwonderd naar de bezoeker en vroeg toen met een fijn stemmetje:

— Alstublieft, mijnheer, wat is er van uw dienst?

— Is je papa te spreken, kleine meid?

— Papa is aan het werk, maar ik geloof wel, dat hij u even te woord kan staan. Wiens naam moet ik noemen?

— Zeg maar dat er een Engelse detective is, kindlief, die de professor een ogenblik zou willen spreken.

Het kind ging heen en enige ogenblikken later werd de deur van de gang opnieuw geopend, en er verscheen een man van omstreeks vijfenveertig jaar, maar wiens haar spierwit was, met een fijn, wasbleek en zeer mager gelaat, dat maar al te zeer getuigde van de vreselijke nood, die er zelfs onder de pro-

fessoren der Hogescholen in deze jammerlijke tijd heerste, wier salaris bij lange na niet toereikend was om zich zelf en hun gezinnen in het leven te houden. Hij droeg een zwart pak, dat al eens gekeerd scheen te zijn, en dat overal kale plekken vertoonde, ofschoon er blijkbaar de grootste zorg aan werd besteed.

— Ik ben professor Schiemanek, zei hij met een zachte stem, terwijl hij met zijn dunne, lange vingers over zijn spitse baard streek. Waarmee kan ik u van dienst zijn? Mijn dochttertje sprak mij van een Engelse detective, dat berust zeker op een vergissing.

— Geenszins, professor, antwoordde de bezoeker, de kleine meid heeft het zeer goed onthouden, ik ben een detective van Scotland Yard. Hier is mijn aanstelling.

— Wat kan ik in 's hemelsnaam te maken hebben met een Londense detective? Ik geloof te mogen zeggen, dat ik tot de rustige burgers behoor, en ik heb nooit een voet in uw land gezet.

— Stel u gerust, professor, gaf de detective te kennen. Het is in het geheel niet om u persoonlijk te doen; ik kom u slechts verlof vragen uw woning snel even te mogen doorzoeken. Ik kom mij slechts overtuigen of men op Scotland Yard gedwaald heeft. Sta mij toe u de zaak in het kort uit te leggen. Het is ons ter ore gekomen, dat een zekere John Raffles, een reeds lang gezocht misdadiger in verschillende steden en ook hier te Weenen, huizen heeft gehuurd, waar hij een deel van zijn vermommings moet hebben verborgen. Het staat vast, dat hij ook dit huis, of liever de verdieping, welke gij thans bewoont, onder een valse naam in gebruik heeft gehad. Hebt gij de naam van John Raffles nooit horen noemen?

— Neen, mijnheer, neen, ik geloof niet dat ik die naam vroeger ooit gehoord heb.

— Ik had ook beter moeten weten, professor, gij leeft enigszins als een kluizenaar, of ten minste als een man van de wetenschap, en het woelige leven van de misdaad gaat ongemerkt aan u voorbij. Intussen is onze arg-

waan nog toegenomen in de laatste dagen, en men zond mij hierheen, teneinde een onderzoek in te stellen. Het is een zaak van hoogstens een half uur, en ik verzeker u dat wij alles weer in dezelfde toestand zullen brengen, waarin wij het gevonden hebben.

— In dezelfde toestand? herhaalde Schiemanek verwonderd. Wat zijt gij dan voornemens te doen?

— Ik wilde hier en daar de planken uit de vloer nemen; onze man is namelijk gewend zijn zaakjes tussen plafond en vloer te verbergen.

De professor scheen nog even te aarzelen en zei toen:

— Doe dan wat gij noodzakelijk acht, mijnheer. Gij zult mij echter voorloven weer aan het werk te gaan; ik zal u mijn neef zenden, die mij assisteert en die u de weg zal wijzen.

— Ik dank u, professor, antwoordde de detective.

Hij trad binnen en de professor geleidde hem naar een vertrek vol boeken en tijdschriften, die tot op de stoelen en de vloer lagen en stelde hem daar voor aan een jongmens, met schichtige manieren, die blijkbaar geheel opging in zijn werk en slechts moeilijk scheen te kunnen begrijpen, waar het eigenlijk om ging en met deze jeugdige geleerde in de dop aan zijn zijde, begon de detective zijn onderzoek.

— Wij zullen maar beginnen met de vertrekken, die het minst gebruikt worden, begon de detective.

— Ik geloof dat er een kamertje naast de keuken is, dat gebruikt wordt om er gasten te laten logeren, zei de jonge man. Men komt daar weinig, naar ik meen.

— Dan zullen wij daar, met uw goedvinden, maar beginnen, zei de detective.

Hij volgde de jonge man naar een tamelijk groot vertrek, waar niets anders stond dan een eenvoudig ijzeren ledikant, een wastafeltje en een paar stoelen. Op de houten vloer lag een tot op de draad versleten zeil, hier en daar bedekt met een kleedje. Met een handigheid, die bewees dat hij het werk meer bij de hand had gehad, wierp de detective de kleedjes terzijde, deed het

ledikant in elkander klappen en trok het zeil aan een punt weg. Hij haalde een koevoet uit zijn actetas, zoals men gebruikt om kisten te openen, stak dit instrument aan het uiteinde van een der planken, tussen plank en plint en had het volgende ogenblik een opening in de vloer gemaakt. Hij stak er de hand in, keek de jonge geleerde aan, die zeer verbaasd toekeek en zei glimlachend:

— Ik geloof dat ik er al ben!

Hij nam nog een tweede plank uit de vloer, vervolgens een derde en een vierde en in de wijde opening zag men thans iets glanzends; het waren twee of drie grote, platte, blikken dozen.

— Dat is bijzonder merkwaardig! riep de jonge man uit. Hoe komen die blikken dingen hier?

— Zeer eenvoudig, waarde heer, zij zijn erdoor Raffles neergezet. Gij zult mij nu wel veroorloven mijn collega te waarschuwen, die beneden op mij wacht, want alleen kan ik deze zware dingen niet vervoeren.

Zonder het antwoord van de jonge man af te wachten, verliet de detective het vertrek, liep door de gang naar een raam, dat op straat uitzag, opende dit, stak twee vingers in de mond en liet een schrill gefluit horen.

Een ogenblik later verscheen er een krachtig gebouwde man ten tonele, die een der blikken kisten op zijn schouders nam en deze de trap afdroeg, om ze vervolgens in de kofferruimte van een auto te plaatsen, die voor de deur wachtte en achter het stuurwiel de chauffeur een weinig scheen te dommelen. Hij herhaalde deze bewerking nog tweemaal en daarop legde de detective de planken weer over de opening, trok het zeil recht en tikte aan zijn hoed voor de jeugdige geleerde, die van de gehele zaak niet het minste scheen te begrijpen en zei:

— Ik dank u zeer voor uw hulp, mijnheer, ik heb hier thans niets meer te doen en ik verzoek u, aan mijnheer uw oom, mijn verontschuldiging over te brengen, dat ik hem heb gestoord.

En met deze woorden vertrok hij, ging de trappen af en liep op de chauffeur toe.

— Je ziet, Charles, dat het al heel gemakkelijk is gegaan, zei hij op zachte toon. Het doet mij genoegen, dat die brave professor er hoegenaamd geen schade van ondervindt, want ik zou het mij zelf nooit vergeven hebben, als ik hem nadeel had toegebracht. Het is verschrikkelijk, Charles, maar onder de intellectuelen schijnen de nood en de werkloosheid hier in Oostenrijk ondragelijk te zijn.

— Heb je geen moeite met hem gehad?

— Volstrekt niet. De goede man scheen nauwelijks te begrijpen, wat ik eigenlijk wilde. Hij is zo naïef als een kind en een schurk zou hem gemakkelijk kunnen bedriegen, antwoordde Raffles, want de lezer zal wel begrepen hebben, dat hij het was, die op zulk een uitstekende wijze de rol van detective had gespeeld.

Hij had echter volstrekt niets aan zijn uiterlijk veranderd, hetgeen ook niet mogelijk was geweest.

— Waar brengen wij dit nu heen? vroeg Brand die de auto bestuurde.

— Waar anders heen dan naar de kamer, die ik vanochtend voor ons drieën gehuurd heb in een der volksbuurten? vroeg Raffles. Wij hadden het moeilijk beter kunnen treffen, want men kan onze kamer ook langs een achtertrap verlaten, die uitkomt op een laantje. Dat wil zeggen, dat wij er als jonge lieden kunnen binnengaan en er als grijsaards kunnen uitgaan, zonder dat iemand er iets van kan bemerken. En nu niet langer getreuzeld, want wij moeten aan de arbeid.

Raffles nam naast Brand plaats en Henderson, die de zware kisten naar de auto had gedragen, kroop in de wagen, wat lang niet gemakkelijk voor hem was. De auto reed weg en juist toen zij langs een der prachtige parken reed, waaraan Weenen rijk is, legde Raffles zijn hand op de arm van Brand en zei:

— Rijdt eens wat langzamer, ik geloof dat er kennissen van ons aankomen.

Brand schakelde een lagere versnelling in en keek nieuwsgierig rond. Op honderd passen afstand naderde een

tweetal ruiters: een amazone, gezeten op een fraaie schimmel en een tamelijk bejaard heer, groot en zwaar gebouwd, die een zeer schone, Engelse hunter bereed. Het waren graaf Popovitsj en Sonja Vassilef. Het volgende ogenblik waren zij stapvoets voorbij gegaan.

— Wat is dat een mooie vrouw! kon Brand niet nalaten uit te roepen, toen hij de auto weer op gang bracht.

— Gevaarlijk mooi, mijn waarde! En als die Popovitsj inderdaad omgaat met plannen, om in Rusland de oude toestand te herstellen, dan zou hij verstandiger doen de liefde tijdelijk terzijde te stellen, want die is ten alle tijde een ongewenste metgezel geweest voor samenzweerders. Ik heb reeds in mijn jeugd geleerd, dat men geen twee meesters kan dienen; of het een of het ander. Het verwekken van een tegen-revolutie is geen kinderspel en wie zich daarmee bezighoudt, doet verstandig de zaak ernstig ter hand te nemen en zich niet te bemoeien met andere dingen.

— Maar het is toch zeer wel mogelijk, Edward, dat die vrouw, die Sonja Vassilef, zijn rechterhand is, en hem helpt bij zijn plannen?

— Ik ontken het niet. Het is mogelijk.

Verder deed Raffles er het zwijgen toe en hij sprak niet meer, alvorens de

auto geheel Weenen was doorgereden en zich nu bevond in een der mooiste bossen, die Weenen aan bijna alle kanten omzomen. Het was hier zeer eenzaam en wat Raffles van plan was, kon gedaan worden, zonder dat iemand het zag. Het geluk wilde dat dit bos in de Engelse bezettingszone lag en dat Engeland een groot gedeelte van zijn troepen reeds had teruggetrokken in afwachting van een op handen zijnde mildere regeling.

De auto hield stil, een der blikken koffers werd haastig geopend en Raffles en Henderson, voor Brand was 't niet nodig, verruilden snel hun goede kleren, die maar al te zeer een buitenlandse snit verrieden, tegen een meer afgedragen plunje. Henderson veranderde de kleur van zijn gelaat op de gemakkelijkste manier, die men zich denken kan, namelijk door er een paar grote vegen met wat aarde van de weg over te halen en Raffles zette een der priuken op, die hem aanstonds een geheel ander uiterlijk gaf, bevestigde een ruige knevel onder zijn neus en kon nu wel doorgaan voor een gepensioneerde tamboer-majoor.

De gehele verkleeding had niet langer dan een kwartier geduurd en de auto maakte toen dadelijk rechtsomkeert en reed naar Weenen terug.

LORD LISTER VERSCHIJNT VOORTAAN ELKE WEEK

Hoofdstuk III

SONJA VASSILEF

Het was nog geen twaalf uur, toen de auto — het was een oud, gedeukt en verwaarloosd wagentje — stilhield voor een vrij hoog huis, oud en vervallen, in een der volksbuurten.

De blikken kisten waren in de auto door Henderson omwikkeld met onderweg gekocht bruin pakpapier, en zij werden nu naar boven gedragen, langs de smalle, steile trappen en neergezet in een kleine kamer op de derde verdieping, waaraan een hokje grensde, een soort van alkoof, dat als bergplaats kon worden benut. Daarop reed Brand weer weg, om de auto te gaan terugbrengen naar de garage, waar hij het vehikel gehuurd had.

Van dit ogenblik af had Raffles twee operatiebases, het hotel Beau Séjour, waar hij zijn kamers had aangehouden en dit armzalige kamertje, waarvoor hij slechts een luttel bedrag aan huur behoefde te betalen.

Henderson had dit alles aanvaard als de eenvoudigste zaak van de wereld, ofschoon hij volstrekt niet wist wat Raffles van plan was. De waarheid echter gebiedt te zeggen, dat hij met zijn groot lichaam niet weinig verlegen zat in deze kleine ruimte, waar, behalve een ledikant en twee matrassen, die thans overeind tegen de muur waren gezet, nog slechts een kleine tafel en vier stoelen met matten zittingen stonden.

Raffles stond in het midden van het vertrek, keek eens om zich heen en zag toen glimlachend Henderson aan.

— Het bevalt je hier zeker niet erg, James? vroeg hij.

— De waarheid is, mylord, dat het hier een beetje klein is, als gij mij de opmerking veroorlooft, zei de reus.

— Als alles goed gaat, James, dan zullen wij hier niet lang blijven, hernam Raffles. Te zijner tijd zul je wel vernemen wat mijn voornemen is. Het was echter noodzakelijk, dat ik, behalve in ons hotel in de Ringgasse, ook elders een toevlucht had, waarheen ik mij in geval van nood zou kunnen begeven.

— Ik zal hier blijven, zolang u mij hier nodig heeft, mylord, zei Henderson eenvoudig.

— Let dan eens goed op, James, hernam Raffles. De mensen zullen hier wel even nieuwsgierig zijn als overal elders en willen weten wie we zijn en wat wij hier komen doen. In de oorlog heb je een paar woorden Duits leren brabbelen, en je zegt dat je een Engels monteur bent, die hier werk komt zoeken. Mijnheer Brand en ik zijn electriciens, die in dezelfde omstandigheden verkeren. Je snauwt de mensen maar wat af, zodat ze het je niet al te lastig maken. En nu begin je maar eens met te zorgen, dat wij voor onze lunch iets eetbaars krijgen.

Hij haalde een portefeuille uit zijn zak, opende deze, stelde Henderson een paar bankbiljetten ter hand en zei:

— Hier heb je duizend shillings, James, dat zal voor de eerste paar dagen wel voldoende zijn.

— En waarvan zullen wij dit alles eten, mylord, als ik vragen mag?

— De vrouw, die mij de kamer verhuurde heeft beloofd mij borden, glazen, lepels, vorken en messen te lenen. Wij zullen ons moeten behelpen, maar troost je, het zal niet lang duren.

Henderson was al bij de deur, en het volgende ogenblik had hij het vertrek verlaten om de levensmiddelen te gaan inslaan. Een half uur later keerde hij terug met een grote mand aan de arm, met een aantal pakjes erin. Hij zette de mand in een hoek van het vertrek neer en zei lachend:

— De kamerverhuurster is een brave vrouw, zij heeft mij deze mand geleend, mylord.

— Zie dan maar eens of het je zal lukken een maaltijd te bereiden, James, zei Raffles. Er staat daarginds een gasfornuis, misschien valt er wel het een of ander van te maken.

Een ogenblik later was Henderson druk in de weer en terwijl hij bezig was, kwam Brand binnen, wierp zijn pet op een stoel en zei:

— De auto is naar de garage gebracht. Ik heb de eigenaar gezegd, dat wij de wagen nog wel eens meer nodig zullen hebben, en hij zei grijnzend, dat hij tegen dezelfde prijs altijd tot mijn beschikking was. Dat is ook waarachtig geen wonder, want de kerel vraagt per uur een prijs, die men alleen vreemdelingen durft laten betalen. Wat doet Henderson daar?

— Hij maakt zijn kooktalenten dienstbaar aan onze honger, Charles, antwoordde Raffles glimlachend. Ik vrees dat wij het niet zeer breed zullen hebben zolang wij hier zijn, maar dat gaat nu eenmaal niet anders.

— Als wij onze schrale lunch gebruikt hebben, wat denkt je dan te doen?

— Dan gaan wij er onmiddellijk op uit om eens iets naders te vernemen aangaande de gewoonten van graaf Popovitsj. Ik moet nauwkeurig weten hoeveel bedienden hij er op nahoudt, hoe hij zijn tijd indeelt en of hij gewend is met zijn revolver onder zijn hoofdkussen te slapen. Dat schijnt gebruikelijk te zijn bij adellijke Russen, en

sommige hunner schieten verbazend juist en bij de minste aanleiding. En ik wil hem desnoods zijn juwelen afnemen, maar ik wil niet door hem worden neergelegd.

— En Sonja Vassilef?

— Ook zij moet worden nagegaan.

— Zouden zij niet te samen wonen?

— Dat is het juist wat ik wil weten.

— Veronderstel eens dat het bewaardheid wordt, dat Popovitsj ijvert voor het herstel der monarchie in Rusland?

— Wat zou dat? Dat zal de waarde van zijn diamanten geen grein verminderen. En overigens moet hij doen wat hij zelf verkiest. Hoe staat het met de lunch, James?

— Ik ben bijna gereed, mylord, maar ik moet u eerlijk zeggen dat het niet bijzonder veel zaaks is. Ik mis hier ongeveer van alles.

— Heb je zout bij de eieren?

— Om u te dienen, mylord.

— Dan is alles in orde, en dan hebben wij niet te klagen. Er is immers melk en brood ook? Welnu, dan kan het niet mooier. Aan tafel, vrienden!

De drie mannen schaalden zich om het kleine tafeltje en nuttigden met smaak wat Henderson hun had voorgezet: een paar spiegeleieren, wat ge-roosterd brood, een snede ham, en een kop koffie.

Een half uur later stonden de drie mannen van tafel op, en Henderson begon dadelijk aan zijn taak van keukenprinses: hij ruimde de tafel af, waarna hij, onder het neurien van een Engels variété-liedje, de borden begon om te wassen onder het fonteintje, dat zich op het portaal bevond. Maar Raffles en Brand verlieten aanstonds het huis, om hun nasporingen te beginnen.

Zij hadden reeds afgesproken, dat Raffles de maitresse van de Rus voor zijn rekening zou nemen, terwijl Brand zich meer bepaald met Popovitsj zelf zou bemoeien. Om half zes zouden zij elkaar weer ontmoeten in hun nieuwe woning en het resultaat van hun bevindingen vergelijken.

Reeds in het hotel aan de Ringgasse had Raffles gehoord waar de Rus woonde en Brand hoefde dus niets anders

te doen dan naar dat huis te gaan en daar zijn nasporingen aan te vangen. Met Sonja zou het wat moeilijker gaan, want tot dusver had niemand hun kunnen zeggen waar de Russin zich ophield.

De beide vrienden scheidden op de Franz Jozef Platz en Raffles richtte zijn schreden naar het cabaret, waar hij een dag te voren Popovitsj en Sonja Vassilef had gezien. De restauratiezaal was geopend en Raffles trad binnen.

Enige jaren vroeger had hij dat zeker niet kunnen doen in de zeer eenvoudige kleren, die hij thans droeg, maar de tijden waren veranderd en het was thans niet meer mogelijk aan iemands uiterlijk te zien of hij tot de hogere standen der maatschappij behoorde. De oorlog, de bezetting en de crisis hadden veel en velen gelijk gemaakt. Lieden, die het vroeger aardig breed hadden gehad, konden zich thans slechts bij hoge uitzondering een paar nieuwe schoenen of een nieuwe hoed veroorloven en er werd dan ook nauwelijks op Raffles gelet, toen hij binnentrad en aan een der tafeltjes ging zitten.

Hij had het goed uitgezocht, want hij bleek bediend te worden door dezelfde kelner, die de vorige avond ongevraagd zijn inlichtingen had verstrekt aangaande de Russische graaf. Het was Raffles aanstonds duidelijk, dat de man hem volstrekt niet herkende. Raffles gaf zijn bestelling op en toen de kelner een glas bier voor hem had neergezet, vroeg hij hem op zachte toon:

— Ben je een Engelsman, kelner?

— Hoe komt u daarop, mijnheer? vroeg de kelner verwonderd. Ik spreek het Engels tamelijk goed, want ik heb verscheidene jaren in Londen gewerkt, maar ik ben een Deen.

— O, dan vergis ik mij. Men had mij gezegd dat je een Engelsman was, hernam Raffles. Hoe is het mogelijk dat men, Deen zijnde, hier verdwaald raakt?

— Dat is niet zo bijzonder, mijnheer, hernam de kelner. Wij kelners dwalen geheel Europa rond, nu eens hier, dan eens daar.

— Het heeft voor, dat je op die manier landen en volken leert kennen. Hier zijn zeker ook veel vreemdelingen?

— Ik geloof bijna meer vreemdelingen dan inheemsen, mijnheer.

— Veel Russen?

— Zeer veel!

— Komen er wel eens hier?

— Zeker, als zij tenminste geld hebben.

— En dat is natuurlijk nooit het geval.

— Daarin zoudt gij u vergissen. In Oostenrijk houden zich zeer veel rijke Russen op, die bijtijds hun land konden ontvluchten, daar zij de revolutie zagen aankomen. Wij hebben er hier een, een stamgast, als het ware, een zekere Popovitsj, die zijn halve fortuin heeft kunnen redden, zoiets van 5 miljoen roebels. U begrijpt wel, dat hij die roebels van aard heeft laten veranderen en er dadelijk Engelse ponden van heeft gemaakt. Ja, ja, hij is een slim heer, hij zag het onweer aankomen. Veel en veel slimmer dan een groot aantal van zijn lotgenoten, die veel te laat reageerden en ten slotte blij waren het leven er af te brengen. De meesten kwamen zonder een cent op zak over de grenzen en zijn in Frankrijk gestrand, waar zij in Parijs en andere grote steden elk baantje aanpakten wat hen werd aangeboden. Zij moesten toch leven!

— Inderdaad, hernam Raffles, dat is zo. Ik heb zelf eens in Parijs in een taxi gezeten, waarvan de chauffeur een Russische grootvorst was. Maar dat zal die Popovitsj, waarvan u spreekt, zeker niet behoeven te doen. Een man met zo'n fortuin kan men tegenwoordig een Croesus noemen, zei Raffles.

— Zo gedraagt hij zich dan ook, mijnheer. Een fles champagne bij ons is niet goedkoop, en toch zijn er avonden, dat hij met de vrouw, die meestal in zijn gezelschap is, ook een Russin, drie of vier flessen champagne drinkt. En wat de kaviaar betreft, er gaat geen avond voorbij of die Popovitsj smult er van. Het is nog geen acht dagen geleden, dat hij mij drie honderd shilling fooi gaf en met een gezicht alsof het centen waren.

— Dan schijnt die Rus met het geld te kunnen smijten, merkte Raffles glimlachend op.

— Inderdaad. Hij leidt hier een leven van een vrolijk Fransje en de bankbiljetten vliegen hem uit de zak als bij een ander koperen duiten.

— Waar bewaart hij in 's hemelsnaam al dat geld?

— Het staat voor een deel op de Oostenrijkse Rijksbank en verder is het hoofdzakelijk te Londen belegd, naar ik hoor. Hij neemt telkens zoveel op als hij voor een maand nodig heeft: iets als een miljoen shillings!

— Het klinkt als een sprookje, riep Raffles uit. En wie is die dame, die meest altijd bij hem is?

— Dat is een pronkjuweel der scheping, riep de Deense kelner vol geestdrift uit. En hij zorgt voor prachtige étuis. De kleren, die zij draagt, komen uit het buitenland, dat staat vast, maar hoe hij 't 'm lapt is een raadsel. In ieder geval moet haar garderobe alleen al een fortuin kosten en dan nog juwelen, een rijpaard, een prachtige woning in een der voorsteden, natuurlijk in de Amerikaanse zône, een loge in de opera, mijn hartje wat wil je nog meer!

De babbelgrage kelner was op zijn praatstoel geraakt, naar het scheen, en weidde nog enige tijd uit over de weelderige levenswijze van de Russische graaf, die in alle nachtcafé's van Prater en Ringgasse bekend was. Raffles liet hem kalm doorspreken en scheidde ondertussen zorgvuldig het wetenswaardige van het onbelangrijke af. Binnen tien minuten wist hij nauwkeurig, zonder echter iets te hebben gevraagd, dat Sonja Vassilef woonde te Schonbrunn, in een der deftige huizen, aan de grens van de stad. Zij vertoefde daar achter niet vaak, want zij bracht de meeste tijd door in gezelschap van Popovitsj.

Zij waren echter niet te samen te Weenen gekomen, de graaf had zijn minnares hier leren kennen en het was pas een maand geleden, dat hij voor het eerst met haar in het nachtcafé verscheen.

Raffles wist vooreerst genoeg. Hij gaf de kelner een goede fooi en verliet een ogenblik daarna het restaurant.

Dadelijk begaf hij zich naar een garage en huurde daar voor de gehele dag

een motorrijwiel. Hij sprong er op, reed naar de aangewezen wijk en het duurde niet lang of hij was het fraaie huis genaderd, hetwelk Popovitsj voor zijn minnares gehuurd had, met meubels en al, zoals de kelner hem had medegedeeld.

Het geluk was hem gunstig, want er stond juist een kleine, splinternieuwe sportauto voor de deur, een fraai wagentje, blijkbaar uit een Italiaanse fabriek en dat plaats bood aan twee personen. Raffles hield zich alsof hij een mankement aan zijn motor had gekregen, hetwelk herstel vereiste, maar terwijl hij aan moertjes en boutjes draaide, hield hij de deur van het huis nauwkeurig in het oog.

Een paar minuten later ging de deur open en Sonja Vassilef verscheen, gekleed in een coquet sportkostuum, een lederen motor-cap op het hoofd en stevige laarzen met lage hakken, voortreffelijk geschikt om er de gas- en rempedalen van een auto mede te bedienen. Raffles moest zich zelf bekennen, dat hij zelden een knapper vrouw had gezien. Zij trad langzaam de treden van het terras af, dat zich langs de gehele breedte van het huis uitstrekte, schreed over de tegelweg, die door de tuin naar het hek voerde en stapte in de auto, waarop zij achter het stuurwiel plaats nam. De chauffeur, die op haar gewacht had, nam naast haar plaats.

— Niet bepaald een plezierig gezicht, die chauffeur, mompelde Raffles voor zich heen, terwijl hij het brede, norske gelaat van de man beschouwde. En waarschijnlijk ook een Rus, als mijn gelaatskennis mij niet in de steek laat. Hij is nogal familiaar met haar, naar het schijnt, want hij richt het eerst het woord tot zijn meesteres. Dat is mischien Russisch.

Sonja Vassilef had de auto reeds gestart en liet het voertuig keren. Zij moest Raffles daar tamelijk dicht passeren en een ogenblik keken beiden elkaar in de ogen. De auto reed weg, maar toch niet zo vlug, of Raffles had tijd gevonden op zijn motorrijwiel te springen en het kleine wagentje, dat door zijn helder grijze kleur gemakkelijk te volgen was, na te gaan.

De sportauto reed stadwaarts en al spoedig werd het niet zo gemakkelijk het voertuig te volgen te midden van het drukke verkeer, dat ondanks de tijdsomstandigheden haast nog levendiger scheen dan weleer in tijden van welstand en voorspoed. Het krioelde in de brede straten der binnenstad van voetgangers, fraaie auto's, vrachtwagens en trams. Een enkele maal had Raffles het grijze wagentje uit het oog verloren, maar telkens was het opnieuw opgedoken, zichtbaar door zijn kleur. De tocht ging dwars door de stad en Raffles vroeg zich, niet zonder verbazing, af wat wel het doel kon zijn van deze rit. De sportauto verliet Weenen aan de tegenovergestelde zijde en nog altijd volgde Raffles haar.

— De drommel mag mij halen, als ik weet waar zij heengaat, bromde hij. Is zij soms van plan mij de gehele middag aan het werk te houden. Wat zoekt zij hier?

Als Raffles zich zelf deze vraag voorlegde, bevond hij zich reeds op een brede weg, die te midden van fraaie landhuizen en schitterende villa's lag. Deze werden echter al spoedig hoe langer hoe schaarser en Raffles begon in te zien dat het niet lang meer zou duren, of er zou heinde en ver geen huis meer te bespeuren zijn.

In het begin was zij een paar maal aangehouden door een militaire post, maar men scheen haar te kennen, want zonder lang oponthoud werd zij doorgelaten. Raffles echter moest zijn papieren tonen, maar zijn naam graaf Palmhurst deed wonderen en ook hij kon ongestoord zijn weg vervolgen. In de verte doemden de wazige contouren der bergen op. Zou zij naar Wagram gaan?

Maar voor het zover kwam, hield de auto stil voor een laag huis ter linkerzijde van de weg, dat er enigszins uitzag als een ouderwetse boerderij, bekroond met een hoog, schuin dak. Het zag er zo in de verte tamelijk vervallen uit en Raffles kon zich volstrekt niet begrijpen wat Sonja Vassilef daar te zoeken kon hebben.

Daar hij er niet op stond te worden gezien, sprong hij snel van zijn motor-

rijwiel en trok het zware ding achter een haag van bloeiende meidorens.

Op hetzelfde ogenblik was de automobiliste uitgestapt. Zij liep op de deur van het huis toe en onder het lopen keek zij de weg naar beide zijden af. Even stond zij stil, om vervolgens weer verder te gaan.

— Zou zij mij gezien hebben? zo vroeg Raffles zich af. Ik hoop van niet. Ik weet niet wat het is, maar dit alles lijkt mij erg geheimzinnig. Die boerderij ziet er nogal somber uit, zij ligt zeer eenzaam, zij lijkt wel geheel verlaten te zijn en een uitspanning is het zeker niet.

Hij keek voorzichtig om de hoek van de heg en zag dat de chauffeur eveneens naar de deur was gegaan en daar scheen te praten met iemand, die onzichtbaar bleef.

Een zeker voorgevoel zei hem, dat hij er niet verstandig aan zou doen, zich nu te vertonen en daarom verschool hij zich nog wat beter, zodat hij van de weg af onzichtbaar zou zijn en wachtte met het geduld van een kat.

Er verliep omstreeks een uur en toen hoorde hij, weliswaar enigszins gedempt, maar toch onmiskenbaar, dat daarginds bij de eenzame hoeve een motor op gang werd gebracht. Enkele ogenblikken later schoof hem in snelle vaart de grijze tweezitter voorbij.

Raffles liet het wagentje kalm aan zijn lot over, wachtte tot hij het geroffel van de motor niet meer hoorde en verliet toen zijn schuilplaats. Hij keerde ongeveer vijftig meter op zijn weg terug en vroeg daar aan de oude tuinman van een kleine villa, of hij zijn motorrijwiel gedurende een kwartier aan zijn hoede mocht toevertrouwen.

— Zet het ding maar bij de schuur, zei de oude man. Ik zal er wel een oogje op houden.

Raffles plaatste zijn motorrijwiel op de standaard en ging nu te voet verder. Met de handen in de zakken, als iemand die geen haast heeft, liep hij de weg af.

Al die tijd echter keek hij aandachtig naar de eenzame hoeve, die al zeer slecht onderhouden scheen te worden. Het houtwerk was verfloos, het deurtje

in het hek hing slechts aan één roestige scharnier, van de vier ramen in het schuine dak waren enige ruiten stuk en het had er alle schijn van, dat de bewoner van de hoeve zich niet de minste moeite gaf zijn behuizing in een woonbare staat te houden. Achter het huis strekte zich een moestuin uit, die verderop overging in een boomgaard, maar beide zagen er al even armelijk en mistroostig uit; het onkruid woekerde overal en men had verscheidene jonge vruchtbomen, die waarschijnlijk door een storm ontworteld waren, kalm laten liggen zonder ze op te ruimen.

Toch moest het huis bewoond zijn, want toen Raffles er langzaam voorbijkuierde, schoot een hofhond met woedend misbaar uit zijn hok, dat op het erf stond naast het huis en slechts de sterke ketting scheen het dier te weerhouden, zich op de voorbijgangers te werpen, die zich wat al te dicht bij het huis waagden. Het was een groot en

fors dier, een soort bloedhond, met geweldige tanden, die hij dreigend ontblootte.

Gelijkvloers waren aan iedere kant van de verfloze deur twee ramen, alle van blinden voorzien, thans echter waren deze geopend. Voor de vensters hingen gordijnen, die bijna geheel waren dichtgetrokken. Maar van een menselijk wezen viel niets te bespeuren. Geen arbeider in de moestuin of de boomgaard, geen melkmeid, geen staljongen, niemand.

Raffles ging nog een honderd meter verder, keerde toen op zijn schreden terug, nam het huis nog eens goed op en bromde, nadat hij op zijn motorrijwiel was gesprongen:

— Ik mag een staart krijgen, als ik er ook maar een flauw begrip van heb, wat een vrouw als Sonja Vassilef, zo rijk, zo chic, zo mondain, wel te zoeken kan hebben gehad in die sombere, vervallen, eenzame hoeve.

Hoofdstuk IV

EEN WONDERLIJKE ONTDEKKING

Het was juist zes uur, toen Raffles, na het motorrijwiel weer te hebben teruggebracht, het vertrek binnentrad, dat hij die ochtend betrokken had en waar hij Brand en James Henderson reeds bijeen vond, in een levendig twistgesprek verdiept over de vraag of een luchtgekoelde dan wel een watergekoelde motor de voorkeur verdiende. Brand liet echter het vraagstuk voorlopig hangende blijven, want hij trad Raffles da-

delijk tegemoet en vroeg nieuwsgierig:

— Welnu, heb je iets bizonders betreffende haar ontdekt?

— Ik geloof zeker, dat het tamelijk bijzonder is, maar deel mij eerst maar eens mede, of je geslaagd bent in je voornemen om iets aangaande onze vriend Popovitsj te ontdekken.

— Ik heb niet te klagen. Ziehier: de man is inderdaad buitengewoon rijk, hij

woont in een zeer fraai huis, dat zijn eigendom is, hij houdt er acht bedienden op na, een kok en een chauffeur er bij inbegrepen, merendeels Engelsen en ook een paar Fransen, maar geen enkele Rus, hij drinkt een stevig glas wijn, hij is vaak verre van nuchter en zijn gewoonten zijn niet bepaald regelmatig te noemen. Hij verkeert hier met lieden, die men verdenkt van monarchistische bedoelingen, maar iets zekers daaromtrent kon niemand mij mededelen. En wil je mij nu vertellen wat jij bereikt hebt?

— Zie hier, Charles.

En Raffles begon te vertellen. Hij verhaalde hoe hij de gehele namiddag op een gehuurd motorrijwiel had gezeten, en de Russin gevolgd was tot dicht bij een hoeve, geheel afzonderlijk liggend en schijnbaar onbewoond, waarin zij was verdwenen om er een uur lang te vertoeven. Brand had aandachtig geluisterd en zei nu op verbaasde toon:

— Dat is zeker zonderling. Wat kan zij daar gezocht hebben?

— Ik weet het niet, maar omdat ik er zeer veel belang in stel, zal ik het huis vanavond of vannacht gaan onderzoeken.

— Neem je mij mee?

— Ik geloof dat het beter is dat ik alleen ga. Eén man wordt altijd minder spoedig opgemerkt dan twee. En nu zullen wij ons maar weer eens van deze vermomming ontdoen, zodat wij in staat zijn een behoorlijk avondmaal te gebruiken.

— Waar brengen wij de nacht door? vroeg Brand.

— Waar ik de nacht doorbreng, weet ik natuurlijk nog niet, maar wat jullie beiden betreft, is het misschien maar het beste dat je hier overnacht, want wij mogen de huisbewoners geen reden tot argwaan geven door de nacht buitenshuis door te brengen.

Een half uur later reeds hadden Raffles en Brand plaats genomen voor een raam van een der grote restaurants, om daar het avondmaal te gebruiken. Wat Henderson betreft, hij had er niet aan gedacht, Raffles te vergezellen, daar hij thans weer de rol van chauffeur moest

vervullen en hij had op zijn eigen gelegenheid een eenvoudig eethuis opgezocht, dat hij van vroeger kende en waarvan de eigenaar een aardig mondje Engels sprak.

Raffles en Brand brachten een groot gedeelte van de avond door in het Burchtheater, waar onder leiding van een bekend regisseur een stuk van Arthur Schnitzler werd opgevoerd, maar om elf uur bevonden zij zich alweer in hun kleine woning en daar maakte Raffles aanstalten om zijn plan ten uitvoer te gaan brengen.

Hij trok zijn eenvoudige kleren weer aan, liet zijn revolver in zijn zak glijden, benevens enige instrumenten, die hem wellicht te pas zouden kunnen komen en om half twaalf drukte hij Brand de hand, knikte Henderson toe, die hem hoofdschuddend zag vertrekken en ging heen. Hij liep langs de achtertrap, zoveel mogelijk zorg dragende dat hij niet werd gezien en bereikte al spoedig een hoofdstraat, waar hij niet zonder moeite een taxi wist te veroveren.

Het was een druk uur voor een wereldstad en de chauffeur was dan ook niet te bewegen Raffles verder te brengen dan tot aan de grens van de stad zodat deze dus wel genoodzaakt was het overige van de weg te voet af te leggen.

De nacht was donker, maar het was mooi weer en daar hij vlug doorliep, bereikte hij reeds binnen drie kwartier de villa, welke hij zich goed herinnerde, daar hij diezelfde middag zijn motorrijwiel had toevertrouwd aan de oude tuinman, die terzijde van het kleine huis aan het werk was. Het was zeer duister op de weg, die slechts hier en daar verlicht was.

Raffles stond enige tijd stil en lusterde. Geen enkel gerucht liet zich horen. In de kleine villa scheen men reeds lang ter ruste te zijn, want alles was er stil en donker.

Behoedzaam sloop Raffles verder. De weg was hier omzoomd met een meterhoge haag en op geregelde afstanden waren zware bomen geplant, waarvan de kruinen zacht in de nachtwind ruisden. De straatweg was volkomen verlaten. Geen wagen, geen auto, geen late

wandelaar, volmaakte eenzaamheid en stilte. Na enige minuten te zijn voortgeschuifeld, hield Raffles opnieuw stil, want daar verrees, duister en somber, de oude hoeve voor hem.

Raffles had een voortreffelijk geheugen voor de plaatselijke gesteldheid van de plekken, welke hij bezocht en hij wist dan ook zich nog zeer goed de ligging van het huis ten opzichte van de omgeving te herinneren. De haag hield hier op en ging over in een laag, verveloos hek, juist even lang als de gevel van de hoeve breed was.

Geruime tijd bleef Raffles onbeweeglijk staan, luisterend met gespannen aandacht. Ook hier scheen alles in diepe rust te verkeren. Geen enkele lichtstraal drong naar buiten, niet het minste gerucht liet zich horen.

Toen nam Raffles een besluit, stapte over het lage hek heen en liep snel naar de zijmuur van de hoeve, die slechts een enkel venster had. Maar op dat ogenblik liet zich een dof gebrom horen en het rinkelen van een ketting werd hoorbaar.

— De hond, mompelde Raffles verschrikt voor zich heen. Ezel die ik ben, dat ik hem kon vergeten!

Reeds schoot de hond zijn hok uit en Raffles begreep dat hij er verstandig aan zou doen, niet al te lang te wachten met zijn voornemen om zich voorlopig te retireren. Met de vlugheid van een haas snelde hij terug en wipte over het hek. Hij liet zich een paar meters verder naast de haag in de droge, ondiepe greppel vallen en bleef daar rustig liggen. De waakhond sloeg thans woedend aan en zijn geblaf moest kilometers ver te horen zijn, dacht Raffles.

Bijna op hetzelfde ogenblik werd de voordeur geopend en een smalle rosse lichtbundel zette voor een ogenblik een gedeelte van de weg in gloed. Door een kleine opening in de heg kon Raffles de voorgevel van de hoeve in het oog houden en hij bemerkte dus ook de man, die op de drempel van de voordeur stond en in de duisternis naar buiten tuurde. Deze deed de deur op een kier achter zich dicht, stond even stil, kwam het smalle tegelpad af, bleef staan

en keek de straatweg in beide richtingen af, terwijl hij trachtte de duisternis met zijn blikken te doorboren. Toen keerde hij op zijn schreden terug en maakte zich gereed een onderzoekstocht om de hoeve te beginnen. Het volgende ogenblik was hij om de hoek van het huis verdwenen.

Raffles aarzelde geen seconde. Hij sprong op, ging door het kleine hek en snelde naar de voordeur, die de man had open laten staan. Hij wierp door de kier een onderzoekende blik in de kleine vestibule, die verlicht werd door een grote stallantaarn en gleed als een slang naar binnen. Rechts had hij het begin van een ouderwetse eikenhouten wenteltrap gezien, hij beklom de treden, zonder meer leven te maken dan een kat zou hebben gedaan, maar halverwege hield hij verschrikt op. Ergens in het huis ging een deur open en een hoge vrouwenstem riep in het Russisch:

— Wat is er toch, Michaelowitsch, waarom kom je niet terug?

Er kwam geen antwoord. Raffles bleef stil staan en hield de adem in. Hij had de stem herkend, het was zonder twijfel Sonja Vassilef, die daar zo even gesproken had.

Er klonk een ongeduldige uitroep, gevolgd door het geluid van vlugge schreden over de stenen tegels, waarmede de vestibule geplaveid was. En toen weer de vrouwenstem:

— Ben je daar eindelijk? Waarom blafte de hond zo?

— Weet ik het? Om niets, antwoordde een brommige, diepe mannenstem, eveneens in het Russisch.

Daarop klonk het dichtslaan van een deur, het geschuifel van voeten en tenslotte werd een tweede deur geopend en zacht weer gesloten. Toen was alles stil.

— Geluk moet iedereen een weinig hebben, mompelde Raffles voor zich heen. Een paar seconden vroeger en ik zou gesnapt zijn. Nu, ik ben zeer benieuwd wat mijn vriendin Sonja om half twee in de nacht in dit huis komt uitrichten.

Hij wachtte nog even en daalde toen met de grootste voorzichtigheid de wenteltrap weer af. Hij kwam in de vestibule en keek rond. Behalve de voordeur waren er nog twee andere deuren, tegenover elkaar gelegen, de ene rechts, de andere links van de vestibule. Raffles begreep dat hij zich in een tamelijk precaire positie bevond, want ieder ogenblik kon een van die deuren opnieuw opengaan en als men hem hier zag, dan zou hij op zijn minst als een inbreker worden beschouwd, met alle onaangename gevolgen daarvan.

Nog een ogenblik stond hij in beraad en toen sloop hij op een der deuren toe en bukte zich om door het sleutelgat te kijken. Hij zag een vrij ruim vertrek, dat tamelijk helder verlicht was door twee petroleumlampen, waar van er een van de zoldering afhing, terwijl de tweede geplaatst was op een ouderwetse latafel. Voor de twee ramen hingen dikke gordijnen en daar ook de blinden gesloten waren, was het geen wonder, dat niet de minste lichtstraal naar buiten doordrong. In het midden van de kamer stond een ronde tafel op een zware poot en daaromheen zaten zes personen, een vrouw en vijf mannen.

De vrouw was Sonja Vassilef. Zij was thans zeer eenvoudig gekleed, zonder enig sieraad en op haar gelaat was een uitdrukking te lezen, die Raffles er nog niet op gezien had. Zij rookte een sigaret, die zij blijkbaar zoeven had aangestoken en luisterde naar wat een der mannen zei.

Het was een zwaar gebouwde man, met een laag voorhoofd en een brede kin, die aan zijn gelaat iets wreeds gaven. Naast hem zat een man, die Raffles aanstonds herkende, het was de chauffeur van die middag, die naast de Russische vrouw in de kleine auto had gezeten, toen zij deze bestuurde.

De drie andere mannen vertoonden eveneens een zuiver Russisch type en waren eenvoudig gekleed. Een hunner had een lange, gitzwarte baard, die zonderling afstak bij zijn wasbleek gezicht, alle anderen waren volkomen

baardeloos.

Raffles drukte zijn oor tegen het sleutelgat, maar het was hem onmogelijk iets te verstaan. Daartoe was de afstand tot de tafel te groot en de lieden, die er omheen zaten, spraken zacht.

Het vertrek had echter nog een andere deur, die zich slechts op geringe afstand van de tafel bevond en Raffles besloot een poging te doen deze te bereiken. Hij stak de vestibule op de punten zijner voeten slupend over, opende voorzichtig de andere deur en keek in een pikdonkere ruimte. Hij deed de deur achter zich dicht, knipte zijn zaklantaarn aan en bij het licht daarvan liep hij haastig door het grote vertrek, ontsloot een tweede deur en bevond zich nu in een smalle gang, die evenwijdig moest lopen met de achtergevel van het huis. Hij liep de gang snel door en hield pas stil, toen hij haar bijna geheel ten einde was gegaan.

— Dit moet de deur zijn, mompelde hij bij zich zelf.

Hij had zijn lantaarn gedooft en bukte zich opnieuw om weer door het sleutelgat te gluren. Hij zag het vertrek van zoeven, maar thans van de andere kant, de tafel met de zes mensen er omheen, bevond zich thans veel dichterbij hem. Hij drukte het oor tegen het sleutelgat en een uitdrukking van voldoening verscheen op zijn gelaat. Hij kon thans duidelijk horen wat er gesproken werd.

En wat er juist op dat ogenblik door Sonja Vassilef op een toon van koude wreedheid gezegd werd, bracht hem tot de overtuiging, dat zijn toestand inderdaad niet zonder gevaar was. Wat de schone Russin zei, had weliswaar geen directe betrekking op hem zelf, maar de woorden, die zij sprak waren onheilspellend genoeg om Raffles te doen beseffen, dat zij een mensenleven, als dit haar in de weg stond, al heel weinig telde. Zij zei tussen twee trekjes van haar sigaret in:

— Het moet vannacht nog gebeuren, kameraden. Ik heb Popovitsj nu zover en wij zullen hem laten dansen, dat verzeker ik jullie. Ik ken zijn geheimen en hij zal er voor boeten.

Hoofdstuk V

GEVANGEN !

Raffles richtte zich een ogenblik op en bromde tot zichzelf:

— Ik geloof dat ik de zaak langzamerhand begin te doorgronden. Zij heeft dus Popovitsj in haar netten gelokt om hem zijn geheimen te ontfutselen en die mooie vrouw is niets anders dan een afgezante van het Kremlin. Nu Stalin dood is en Beria geexecuteerd, weet ik niet of zij voor haar eigen rekening werkt, dan wel in opdracht van Russische geheime politie. Nu, wij zullen het spoedig genoeg vernemen.

Raffles drukte het oor opnieuw tegen het sleutelgat en luisterde. De man, die Michaelowitsch bleek te heten, liet met dreunend geweld zijn zware vuist op het tafelblad neerkomen en riep:

— De strop voor die schurk. Ik heb hem er altijd van verdacht en het blijkt nu dat ik goed gezien had. Je hebt goed gewerkt, meisje, ik denk, dat zij tevreden over je zullen zijn in Moskou. Maar wij zijn er nog niet. Hoe komen wij aan zijn geld?

— Wij zullen hem wel dwingen om een chèque te tekenen, riep Sonja, terwijl zij met een minachtend gebaar de schouders ophaalde, overigens, ik heb er voor gezorgd, dat hij juist vandaag geld toegestuurd kreeg uit Londen.

— Hoeveel? vroeg Michaelowitsch op zakelijke toon.

— Ruim zesduizend pond.

— Een mooi bedrag, gromde Michaelowitsch, het is in roebels heel wat. Hoe moet het gaan vannacht?

— Heel eenvoudig, antwoordde de Russin. Ik ga nu dadelijk naar hem toe, met de auto. Hij wacht op mij. Wij zouden vannacht een pas geopende nachtclub bezoeken. Ik zal hem het middeltje ingeven, dat onze knappe Paul, hierbij legde zij even haar hand op de arm van de chauffeur, voor ons bereid heeft en voor dat hij weer bij zijn positieven komt, zal hij zich hier in onze macht bevinden.

— Had dit alles niet eerder kunnen geschieden? vroeg Michaelowitsch knorrig.

— Neen, antwoordde Sonja kortaf. Ten eerste moest ik bewijzen hebben van zijn monarchistische kuiperijen en ten tweede moest ik zorgen dat hij geld had. Jullie kennen hem nog niet goed, hij is heel koppig en het zou niet zo gemakkelijk vallen hem een chèque te laten tekenen.

— Ook niet, als wij zijn voeten een beetje roosteren? vroeg met een grijns-lachje een der andere mannen.

— Ik weet het niet. In ieder geval is het veiliger om hem zijn zesduizend pond af te nemen.

— Maar die steekt hij toch niet in zijn zak als hij naar een danslokaal gaat, riep Paul, de chauffeur, uit.

— Natuurlijk niet. Maar ik weet waar zij zijn. Ik ken de hele inrichting van zijn huis, ik weet ook waar hij zijn sleutels heeft.

Paul had een blik op zijn polshorloge geworpen en zei nu:

— Mag ik je er dan opmerkzaam op maken, dat het tijd wordt om te beginnen? Het is bijna twee uur, Popovitsj zal gaan slapen.

— Hij slapen? riep Sonja op verachtelijke toon, voor dat ik hem zou hebben bezocht? Je schijnt mij toch niet zeer hoog te taxeren, Paul. Hij zal zo wakker zijn als wij op dit ogenblik, dat verzeker ik je.

— Ik hoop het; mijn duifje, ik hoop het, zei Paul grijnzend, maar toch zou ik je raden wat spoed te maken, om vijf uur is het klaarlichte dag. In anderhalf uur kan ik heen en terug zijn gegaan.

Paul was reeds opgestaan en knoopte zijn jas dicht. Raffles richtte zich op uit zijn gebukte houding. Maar voor hij nog goed en wel overeind was gekomen, voelde hij iets kouds drukken in zijn nek, dat hem, door het onverwachte, een gesmoorde kreet ontlokte. Hij wendde zich haastig om en staarde in de loop van een grote revolver...

Het wapen werd vastgehouden door een tenger en niet zeer groot man, die onbeweeglijk bleef staan, terwijl de loop van de revolver thans gericht was op het voorhoofd van de indringer.

De man, die Raffles aldus had overvallen, zag er uit als een geleerde, een boekenwurm. Hij droeg een bril met grote glazen, in een hoornen montuur. Het gezicht was smal en had een vale kleur. De wenkbrauwen waren slechts zeer licht getekend en bijna onzichtbaar. De ogen hadden een eigenaardige kleur, in het licht van de zaklantaarn, welke de man zoeven had laten ontgloeien, leken zij wel geel te zijn, van dat eigenaardige geel, dat somtijds de ogen van roofdieren vertonen. Onder de grote neus hing een dunne, ravelige snor.

De man lachte op dit ogenblik met een lelijk, vals lachje, waardoor zijn weinige, bijna zwarte tanden zichtbaar werden. Nog nooit had Paul zulke

grote oren gezien, aan zulk een klein hoofd, nog nooit zulk een buitengewoon hoog voorhoofd, dat niet bij het smalle benedengedeelte van het gezicht scheen te behoren. De man met de revolver was blootshoofd en Raffles kon dus zien dat het haar dun en rosblond was. Maar in de eerste plaats moest ieders aandacht getroffen worden door de zonderlinge ogen met hun gele kleur, als van barnsteen, dat in de zon schittert. Raffles wist aanstonds, dat deze man buitengewoon schrandere en buitengewoon wrede was.

Beiden keken elkaar enige ogenblikken strak aan en toen vroeg de man met de gele ogen op slepende toon:

— Hoe vindt gij deze revolver?

— Een voortreffelijk wapen. Engels maaksel, zou ik zeggen. Is het geladen? was het antwoord van Raffles.

— Zes geblindeerde kogels. Het is een goed wapen, zoals gij zegt, maar de trekker zit, helaas, wat los. Het schot gaat somtijds af, zonder dat ik er iets aan kan doen. Maar wat blijft gij daar voor de deur staan, wilt gij niet liever binnentreden en wat bij ons komen zitten?

En voor Raffles iets kon antwoorden, had de ander de kruk van de deur reeds omgedraaid en haar wijd opengeworpen. Die daar binnen zaten moesten het gesprokene hebben verstaan, want zij waren allen opgerezen en keken naar de deur. Raffles trad langzaam binnen. Het volgende ogenblik stond hij vlak bij de tafel, glimlachend maar verre van gerust omtrent het lot dat hem wachtte. De glinsterende loop van de revolver was nog altijd met dreigende juistheid op zijn voorhoofd gericht. Toen begon de man met de gele ogen te spreken:

— Laat mij u voorstellen, kameraden, aan een onbekend heer, die ons de eer aandoet, ons te bezoeken. Ik trof hem toevallig voor de deur en hij schijnt een weinig verlegen te zijn, zodat ik enige aandrang moest gebruiken om hem tot binnentreden te nopen.

De anderen hadden zwijgend toegeluisterd en keken met duistere blikken naar de onbekende. Toen vroeg Sonja Vassilef langzaam:

— Wie is die man?

— Ik weet het nog niet, maar ik zal het spoedig weten, vrienden, antwoordde de man met de revolver.

Hij wendde zich met een zuurzoete grijns tot Raffles en vervolgde:

— Nietwaar, mijnheer, gij zult ons toch zeker niet langer onbekend laten met de naam van de persoon, die hier is binnengekomen, om onze geheimen af te luisteren?

Hij had even zijn hand op die van Raffles gelegd, en deze had het gevoel alsof een slang hem over de huid kroop. Hij keek even in het bleke, smalle gelaat, en naar de zonderlinge ogen en hij begreep dat de wreedheid en de vastberadenheid van deze schijnbaar zo tengere, zwakke man geen grenzen kende. En tevens begreep hij, dat hij door zijn eigen onvoorzichtigheid in een zeer gevaarlijke toestand was geraakt.

Er kon thans niet meer aan worden getwijfeld, hij was hier terecht gekomen te midden van een aantal Russische propagandisten, van wie er enkelen de hoeve schenen te bewonen. En dezen moesten begrijpen, dat de man, die hier was binnengevallen en hun plan had afgeluisterd, een vijand was.

Nu stonden de communisten er voor bekend, dat zij met hun tegenstanders, wie het ook waren, korte metten maakten. Raffles verkeerde dus geen ogenblik in het onzekere aangaande het lot, dat hem te wachten stond. Een ogenblik bleven allen hem zwijsend aanstaren met een sombere uitdrukking in hun ogen, die weinig goeds voorspelde.

Met de sigaret tussen de lippen, de handen op de heupen gesteund, kwam Sonja Vassilef op hem toe, bleef vlak voor hem staan, blies hem een rookwolk in het gelaat en zei toen, half binnensmonds:

— Jullie zult mij niet willen geloven, maar ik geloof deze man te kennen. Vanmiddag, toen Paul mij hierheen reed, heb ik hem op de weg zien staan, juist op het ogenblik dat ik binnentrad. Toen reeds had ik enige argwaan en ik zie nu dat die gegrond was. Wat denk je met hem te doen, Dourof?

Deze vraag was gericht tot de kleine man met het smalle gezicht, die Raffles nauwkeurig in het oog bleef houden. Hij haalde onverschillig de smalle schouders op en antwoordde toen:

— Die vraag is tamelijk overbodig, Sonja. Over zijn lot behoeven wij niet meer te spreken. Hij is hier binnengevallen, met welk doel weet ik nog niet, hij stond voor de deur te luisteren, en heeft dus gehoord wat jullie hier besproken hebben, en je weet wel hoe men met zulke lieden omspringt.

Hij hield plotseling op, ging voor Raffles staan, keek hem een ogenblik aandachtig aan, met hetzelfde grijnslachje om zijn dunne lippen, dat zijn slechte tanden ontblootte, en vroeg toen:

— Zou mijnheer ons willen zeggen voor wie hij ons houdt?

— Voor niet veel zaaks, antwoordde Raffles met rustige stem. Op zijn best zijt gij bandieten. In dit geval zeker, want ik heb zoeven, zoals gij terecht opmerkte, woord voor woord vernomen wat hier verhandeld werd.

— Nu met die woorden bezegelt gij uw eigen doodvonnis, zei Dourof op koude toon. Wie zijt gij?

— Dat is voor u van niet veel belang, nu gij immers toch besloten zijt, mij het leven te benemen, antwoordde Raffles. Ik ben een Engelsman, laat u dat voldoende zijn.

— Wat kwaamt gij hier zoeken?

— Ik kwam hier uit louter nieuwsgierigheid.

— Durft gij ons nog bespotten, vervloekte Brit, riep Sonja Vassilef toornig uit, terwijl zij de vuist balde, en nu al heel weinig gelek op de mooie vrouw, welke hij vroeger gekend had, maar veeleer op een furie.

— Ik zeg u de waarheid. Ik kwam hier om een onderzoek in te stellen, want gij hebt mijn belangstelling gaande gemaakt.

— Mag ik weten in welk opzicht?

— Och ja, waarom niet? In verband met uw relaties met een zekere graaf Popovitsj.

— Kent gij hem?

— Ik heb niet het genoegen, maar ik hoopte hem te leren kennen, omdat hij buitengewoon rijk is, naar ik hoorde.

Sonja en Dourof wendden elkaar langzaam het gelaat toe en toen vroeg de laatste op gedempte toon:

— Wat moet dat betekenen? Wat hebt gij als Engelsman met die ellendige monarchist te maken?

— In zekere zin hetzelfde als gij, ik wilde hem zijn geld afnemen!

Dourof trok de weinige haren, die zijn wenkbrauwen vormden, zo hoog mogelijk op en liet een zacht gefluit horen.

— Een soort collega dus? Een gevaarlijke concurrent? zei hij en een geluidloos lachje spleet zijn grote mond vaneen. Het wordt hoe langer hoe merkwaardiger!

Hij verschoof met een ruk zijn hoornen bril, wendde zich toen tot Sonja Vassilef en vroeg:

— Gelooft jij het?

— Wat doet het ertoe of ik het geloof? riep de Russin uit, terwijl zij ongeduldig met de voet stampte, maak er alsjeblieft een einde aan, want wij hebben geen tijd te verliezen. Popovitsj is zeer op mij gesteld, maar ik betwijfel toch of zijn liefde zo groot is, dat hij de gehele nacht op mij blijft wachten. Als je zekerheid wilt hebben, haal er dan de politie bij.

— Je bent gek, riep Dourof uit. Denk je dat ik mijn hoofd in de strop zal steken? De politie moet er buiten blijven. Wij houden deze man hier vast, tot wij weten wie hij is en als ik hem niet onmiddellijk een kogel door het hoofd jaag, dan heeft hij dit alleen te danken aan de omstandigheid, dat hij zijn medemenschen schijnt te bestelen. De wolven verscheuren elkander niet, hi, hi, hi!

Sonja Vassilef was reeds weer teruggetreden en had een lederen auto-man-

tel aangetrokken. Zij wendde zich nu tot Paul en zei:

— Klaar, ik ben tot je dienst.

— Zul je er voor zorgen, voegde Dourof haar toe, dat hij het geld meebrengt?

— Je hebt niet met een kind te doen, antwoordde Sonja Vassilef schouderophalend.

— Ga dan en maak wat voort. Wat onze vriend betreft, hij kan nog enige uren zijn leven rekken, mits hij ons binnen die tijd kan aantonen, dat hij inderdaad met de maatschappij op gespannen voet staat. Is dat zo, dan zullen wij wel zorgen, dat wij ons tijdig uit de voeten maken en hij mag mijnentwege naar de duivel lopen, is het niet zo, dan staan wij hem toe er getuigen van te zijn, hoe wij met Popovitsj afrekenen en dan mag hij hem naar de hel vergezellen!

Hij was op Raffles toegetreden en voegde op dreigende toon er aan toe:

— En ik wil je wel de raad geven, er voor te zorgen dat je bewijzen deugdelijk zijn. Een van de eerste artikelen van het Romeinse recht schrijft voor: „Onthoudt u in geval van twijfel”, maar ik doe anders: in geval van twijfel schiet ik de lui neer, hi, hi, hi! Ik vind het namelijk beter, dat er een ongevaarlijk mens naar de haaien gaat, dan dat een gevaarlijk heerschap ons naar de haaien helpt, ben je dat niet met me eens?

Raffles haalde de schouders op en gaf ten antwoord:

— Misschien zou ik in uw toestand evenzo doen, ik kan er mij echter moeilijk in verplaatsen. Wat de bewijzen betreft, die ik u leveren moet, ik heb geen andere dan deze!

En met een snelle beweging had Raffles zich ontdaan van de pruik, die zijn hoofd dekte.

LORD LISTER VERSCHIJNT VOORTAAN ELKE WEEK

Hoofdstuk VI

DOODSGEVAAR

Dourof slaakte zelfs geen kreet van verbazing, geen spier van zijn gelaat bewoog, hij lachte alleen even voor zich heen en zei toen:

— Heel aardig! Een zeer goede pruik. Ik zie, dat uw haar reeds een weinig begint te grijzen. Zo oud en nog zo verdorven. Hoe oud zijt gij wel?

— Stelt gij daar belang in?

— Wat een vraag! Zou ik geen belang stellen in de antecedenten van de lieden, die ik over een uur overhoop ga schieten? Uw ouderdom?

— Ik ben vijf en veertig jaar, antwoordde Raffles.

— Vijf en veertig jaar? Dat is nog jong voor een man. Hoe jammer, dat gij waarschijnlijk reeds nu zult moeten sterven, want ik vraag bewijzen, afdoende bewijzen. Die pruik zegt mij alleen, dat gij u vermomd hebt, zij licht mij niet nader in omtrent uw ware identiteit. Wie zegt mij, dat gij niet behoort tot het internationale leger der spionnen, dat ons overal achterna zit, alsof wij wilde dieren waren? Hoe kunt gij mij bewijzen dat gij niet tot die bende behoort? Gij zegt dat gij Popovitsj zelf hebt willen beroven, hoe kunt gij dit aannemelijk maken?

— Alleen maar door het te doen, mijnheer Dourof, antwoordde Raffles lakoniek.

— Gelooft gij dan, dat gij er de gelegenheid toe krijgt?

— Ja zeker, als gij mij nog maar een paar uren in het leven laat.

Dourof keek Raffles strak aan en zei toen:

— Een van beide: of gij zijt een zeer merkwaardig man, of gij zijt een grootspreker en aan bluffers heb ik gruwelijk het land.

— Zeg eens, Dourof, komt er haast een einde aan dat onderhoudende gesprek? riep Sonja op scherpe toon. Het wordt laat.

— Maar niemand weerhoudt je immers om te gaan, lief kind, zei Dourof op zoetsappige toon. Ik kan je helaas niet de hand reiken, want ik ben wel verplicht deze man voortdurend in het oog te houden.

— Kom, zei de Russin tegen Paul.

Het tweetal verliet haastig het vertrek door de deur, die op de vestibule uitkwam.

Daar binnen bleef het geruime tijd stil. Een ogenblik klonk buiten op de weg het gebrom van een motor, dat snel in de verte wegstierf.

Dourof had zijn revolver in zijn zak laten glijden, nadat hij de deur zorgvuldig van binnen gesloten had en uit een der zakken van zijn gevangene diens eigen revolver had genomen en zei nu, nadat hij zich in een stoel had laten neervallen, op dezelfde, suikerzoete, wat slepende toon:

— Nu moeten wij toch nog even met elkander praten, nietwaar? Gij zijt hier gekomen, zonder dat wij het u verzocht hebben, zoals gij zelf zegt, uit nieuwsgierigheid en ook in verband met uw plannen om Popovitsj te beroven. Wie waarborgt ons nu, dat gij niet, als wij u vrijlaten, dadelijk naar de politie zult lopen om te vertellen wat wij van plan zijn?

— Het zal u misschien wat vreemd in de oren klinken, mijnheer Dourof, maar daarvoor waarborgt u mijn woord en dat is nog altijd voldoende gebleken. Ik heb nooit mijn neus gestoken in dergelijke politieke aangelegenheden en ik heb nog nooit partij voor of tegen de communisten gekozen, tenzij mijn belang of mijn veiligheid dit bepaald vereiste en dan nog alleen maar in hun kwaliteit van individu, niet in hun politieke hoedanigheid. Maar dat zal u zeker wel niet voldoende zijn?

— Gij slaat de spijker op de kop, mijnheer de indringer, antwoordde Dourof met een grijnslachje. Het is volkomen onvoldoende. Lieden, in onze positie kunnen natuurlijk niet volstaan met verzekeringen alleen, wij hebben bewijzen nodig.

Raffles stond een ogenblik in beraad, stak toen de hand in zijn zak en haalde er enige fijn bewerkte inbrekerswerktuigen uit, lopers en sleutels van zijn eigen vinding. Hij wierp ze op de tafel en zei:

— Meer tastbare bewijzen heb ik niet. Die kleine voorwerpjes moeten het u duidelijk maken, dat ik inderdaad de man ben, voor wie ik mij uitgeef, een dief en een inbreker.

Dourof had de kleine instrumenten opgenomen, bekeek ze aandachtig en liet ze toen aan Michaelowitsch zien, die ze met het oog van 'n kenner bekeek.

— Daarvan heb je meer verstand dan ik, Michaelowitsch, zei Dourof, met het hinnikende lachje, dat Raffles aanstonds was opgevallen. Ik ben namelijk maar een simpel onderwijzertje, mijnheer de indringer.

— Dat dacht ik al, gij hebt het type van de geleerde, zei Raffles eenvoudig. *Mathematiek, waarschijnlijk?*

— Hoe kunt gij dat voor de duivel weten?

— Ik wist het volstrekt niet, maar ik leidde het af uit de vorm van uw voorhoofd. Gij hebt het echte voorhoofd van de wiskundige.

Michaelowitsch had 't onderzoek van de inbrekers-werktuigen beëindigd en zei toen met een klank van diepe bewondering in zijn stem:

— Prachtige dingetjes! Eerste klas werk!

— Zijt gij niet verheugd, mijnheer, over deze kritiek? zo wendde Dourof zich tot Raffles. Hier is een deskundige aan het woord, moet gij weten. Onze vriend Michaelowitsch heeft met eigen hand de brandkasten van vijf of zes banken geopend en daardoor ons werkkapitaal niet weinig vermeerderd. En gij?

— Ik weet het aantal niet nauwkeurig meer, mijnheer Dourof, antwoordde Raffles met een flauwe glimlach. Het zullen er wel een zestig of zeventig geweest zijn, dunkt mij.

Michaelowitsch liet een gebrom van afkeuring horen en riep toen uit:

— Gij zijt een opsnijder! Dat is onbestaanbaar. Ik weet zeker dat er maar één man ter wereld is, die dat van zichzelf kan zeggen, dat is een Engelsman en hij heet John Raffles!

— Hij staat voor u, zei Raffles eenvoudig.

Dourof was half van zijn stoel over-eind gekomen en keek Raffles met zijn zonderlinge ogen doorborend aan. Daar lag een uitdrukking van twijfel, van dierlijke woede en van belangstelling tevens op zijn gelaat. Hij stond op, kwam met de handen in zijn zakken langzaam naar Raffles toe en zei toen hij vlak voor hem stond:

— Ik houd er niet van, kerel, dat men mij voor de gek houdt. Maar als je werkelijk Raffles bent, dan had je misschien beter gedaan, daar in mijn tegenwoordigheid over te zwijgen, want ik weet dat Raffles een aantal jaren geleden in Rusland is geweest en daar tegen ons heeft geïntrigeerd en ons heeft bestreden.

— Het is zo, ik ontken het niet, antwoordde Raffles kalm. Maar een week daarna bestreed ik de „Witte Garde” en in beide gevallen deed ik het, omdat men mijn leven bedreigde en omdat ik het verdedigen moest. Ik wil het u echter hier ronduit verklaren, dat uw strijdwijze mij geenszins aanstond. Ik heb het met eigen ogen moeten aanzien, hoe gij uw krijgsgevangenen in concentratiekampen liet doodhongereren, of in uraniummijnen liet doodwerken.

— Dat moesten wij, riep Dourof op woeste toon. Wat weet gij, Westerlingen, van dat alles. Wat weet gij van onze vreselijke strijd, die op leven en dood moet worden gevoerd, omdat ook de tegenpartij geen mededogen kent en ook ons tot de laatste man zou uitroeien, wanneer zij er slechts de macht toe had. Ik heb van u gehoord, John Raffles, en ik vrees dat het niet in uw voordeel zal zijn. Ik heb een zeer goed geheugen en ik ken uw avonturen in Rusland van begin tot einde. Ik weet welk een groot nadeel gij ons daar hebt berokkend!

— Ook aan de „Witten”, hernam Raffles steeds even bedaard.

— Dat raakt mij niet, hernam Dourof woest. Met hen heb ik niets te maken. En als gij waarlijk die vermaarde avonturier zijt, dan hebt gij er uw zaak niet beter op gemaakt, al hadt gij er misschien het tegendeel van verwacht. Gij zijt onze vijand!

— Ik ben een vijand van uw middelen.

— Dat is hetzelfde. Een man, die onze middelen bestrijdt, die bestrijdt ons en met onze tegenstanders kunnen wij geen medelijden hebben, omdat zij het niet hebben met ons!

— Ik ben destijds slechts enkele weken in Rusland geweest, het is meer dan twintig jaren geleden en sindsdien ben ik er nimmer meer teruggekeerd.

— Gij hebt onze partijkas bestolen, voor een bedrag van verscheidene miljoenen roebels.

— Dat brengt mijn beroep mee!

Dourof wierp Raffles een sombere blik toe en bleef een ogenblik in nadenken verzonken staan. Toen wendde hij zich tot zijn makers en wisselde

op gedempte toon enige woorden met hen, ditmaal in de Russische taal, terwijl hij zich tot dusver van het Engels bediend had, dat hij tamelijk goed bleek te spreken. Daarop wendde hij zich tot Raffles en vervolgde kortaf:

— Gij zijt mijn gevangene en ik weet wat mij te doen staat! Bindt hem, mannen!

De vier anderen waren reeds opgestaan en daar twee hunner met revolvers gewapend waren, begreep Raffles wel dat iedere tegenstand nutteloos zou zijn. Michaelowitsch trad met een dik touw op hem toe en het volgende ogenblik waren zijn handen en armen stevig op zijn rug vastgebonden. Toen dit gedaan was, zei Dourof op dezelfde bevelende toon:

— Breng hem weg naar de bekende plek en laat een uwer met de revolver in de vuist voor de deur de wacht houden. Laat hij acht geven op het minste gerucht daarbinnen, laat hij de ogen en de oren goed openhouden, want als deze man inderdaad John Raffles is, dan is hij een duivelskunstenaar. Dat zeg ik jullie, wie hem laat ontsnappen, die kan zijn testament wel maken, hi, hi, hi!

De vier mannen namen Raffles tussen zich in en geleidden hem het vertrek uit. Een hunner droeg een kleine stallantaarn. Zij volgden de gang, die evenwijdig liep met de achtergevel van het huis, openden de deur van het rechte vertrek en duwden Raffles naar binnen. Een hunner ging naar het midden van de vloer en tilde, daargekomen, een zwaar luik op. Een steile houten trap voerde naar een soort kelder, zoals te zien was bij het licht van de stallantaarn.

— Ga die trap af, beval Michaelowitsch. Keer je om, anders breek je je hals en dat behoeft in ieder geval niet voor de tijd daarvoor is aangebroken. Wij zullen je wel vasthouden.

Het was moeilijk zich op de smalle, steile trap, omlaag te begeven met de handen op de rug gebonden en twee van de samenzweersers moesten Raffles dan ook aan weerszijden vasthouden. De trap telde twintig treden, waaruit Raffles besloot dat de kelder minstens

vier meter hoog moest zijn. Zodra hij beneden was, klauterden de anderen weer naar boven en daarop werd de trap opgetrokken en het luik viel met een zware slag dicht.

Het was in deze kelder zo volkomen duister, dat Raffles aanstonds begreep, dat er zich nergens enig venster bevond. Hij stampte met de voet op de grond en bemerkte dat de bodem uit vastgestampte aarde bestond. Hij deed voorzichtig een paar schreden naar voren en stond toen stil.

Er was iets over zijn voet heengekropen. Het moest een rat of een hagedis geweest zijn. Er hing een vochtige, bedompte lucht in de kelder, die zeker uitsluitend bestemd was om er gevangenen in op te sluiten.

Weer ging Raffles enige passen verder, tot hij met de voet tegen de muur stootte. Langzaam volgde hij deze muur tot hij een hoek van de kelder bereikt had. Daar gekomen, keerde hij zich om en ging terug, maar thans telde hij zijn schreden. Hij moest er twaalf doen, voor hij de tegenovergestelde hoek bereikt had, waaruit hij afleidde, dat de kelder omstreeks zes meter breed moest zijn. Hij zette zijn weg voort en tien passen brachten hem aan de andere kant, en al die tijd had Raffles geen deur, geen venster, geen nis ontmoet. Even later had hij de omgang door de gehele kelder volbracht en steeds niets gevonden dat op een uitgang geleek.

Volkomen duisternis en als enig gerucht het getrippel van muizen of ratten, die snel over de vloer liepen. Raffles bleef in een der hoeken staan en keek naar boven. Geen enkele lichtstraal drong in zijn kerker door. Het luik scheen de opening volkomen af te sluiten, want hij moest wel aannemen, dat zijn bewaker de lantaarn had achtergehouden.

De man zat waarschijnlijk stil, anders had Raffles ongetwijfeld het geschuifel van zijn voetstappen boven zijn hoofd moeten horen.

Raffles trachtte zijn armen te bewegen. Michaelowitsch was een krachtig man, de touwen waren dik en de Rus scheen op de hoogte te zijn van derge-

lijke werkjes, want hoe Raffles ook wrong, er was niet de minste speling in de touwen te krijgen. Hij liet zich voorzichtig op zijn knieën vallen en zocht met zijn gebonden handen naar enig ruw uitsteeksel van de muur, om te proberen daarlangs het touw stuk te wrijven. Hij vond echter niets en stond weer op.

Toen begon hij langzaam de kelder te doorkruisen, telkens met de voet tastend en eensklaps stond hij stil. Hij had iets weggeschoven, dat een zacht, kraszend geluid maakte over de aarden vloer. Hij ging opnieuw op zijn knieën liggen, vervolgens op zijn zijde en trachtte met zijn tastende handen zich telkens een weinig verschuivend, het voorwerp te bereiken.

Het duurde lang, zeer lang, maar eindelijk had hij het toch in een der handen, het voelde scherp aan, waarschijnlijk was het de grote scherf van een aardewerk kruik, wie weet hoe lang geleden verbrijzeld. De scherf stevig vasthoudend, schoof Raffles zich naar een der hoeken van de kelder, klemde de scherf stevig vast tussen zijn haken en begon met eindeloos geduld het dikke touw, dat zijn armen en polsen omkneld hield, tegen de scherf te schuren. Het was een uiterst vermoeiend en tijdrovend werk. Telkens veranderde de scherf van stand, telkens viel hij, maar telkens opnieuw zocht Raffles het kostbare voorwerp in de duisternis weer op, om weer te beginnen met het geduld van een kat.

Naderhand had hij onmogelijk kunnen zeggen hoe lang het duurde, voor eindelijk het touw was doorgesneden, maar het moest minstens een uur geweest zijn en waarschijnlijk nog wel langer.

Met een krakend geluid spleet het touw tenslotte, een krachtige ruk, Raffles was bevrijd. Hij stond op uit zijn moeilijke houding en wreef zijn pijnlijke, stijve benen en armen, totdat de bloedsomloop hersteld was. Toen begon hij opnieuw, maar nu heel wat vlugger, de kelder te onderzoeken, voor zover dat bij de tastbare duisternis mogelijk was.

De muur vertoonde echter geen enkele spleet, geen scheur, geen krasje zelfs, hij was volkomen glad en klaarblijkelijk met een laag cement bestreken. Hij reikte zo hoog hij kon, duim voor duim, maar overal ontmoette zijn hand de meedogenloze muur. En niets, niets om hem in staat te stellen het luik te bereiken.

De kelder scheen volkomen ledig te zijn, hij vond er geen kist, geen vat, geen stuk touw, hij vond er letterlijk niets in. In een hoek lag het stukgezaagde touw, maar wat had hij daar aan? Hij kon de zoldering immers niet bereiken, want tussen zijn uitgestrekte vingers en die zoldering was een afstand van nog minstens anderhalve meter. Licht kon hij niet maken, want men had hem zijn zaklantaarn en lucifers ontnomen.

— Dat werk was dus nutteloos, mompelde Raffles voor zich heen en hij zocht weer een van de hoeken op en ging daar op de grond zitten, kalm verbeidend wat zijn lot zou zijn.

De minuten, de kwartieren verstreken en eensklaps hief Raffles het hoofd op. Hij meende enig gerucht te hebben gehoord in het vetrek boven zich. Het klonk als voetstappen, die zich snel verplaatsten, een schuifelend geluid over de houten vloer en toen was alles weer stil.

— Zij komen mij halen, bromde Raffles voor zich heen. Nu, als zij het maar niet te lang maken, alles kan binnen een kwartier beslist zijn.

Inderdaad, het luik in de vloer werd geopend. Een lichtstraal drong naar binnen en scheen de kelder af te zoeken. Toen trof de lichtbundel de hoek, waar Raffles zat neergehurkt en bleef daar onbeweeglijk.

Raffles keek omhoog. Met moeite weerhield hij de kreet, die naar zijn lippen drong, want fel belicht door het rosse schijnsel van een krachtige zaklantaarn, keek daar het trouwe gelaat van Henderson over de rand van het vierkante gat in de vloer.

Hoofdstuk VII

TWEE HONDEN VECHTEN OM EEN BEEN...

Toen de deur achter Raffles was dicht gevallen en Brand en Henderson in de kleine kamer waren achtergebleven, keek de reus de jonge man onderzoekend aan en zei toen op zachte toon:

— Ik wilde wel, mijnheer Brand, dat mylord ons had meegenomen. Die nachtelijke onderneming bevalt mij niet erg, om u de waarheid te zeggen.

— Mij evenmin, James, maar je weet wel, dat mylord het niet graag heeft

als men hem in dergelijke dingen tegenspreekt.

De reus gaf hierop geen antwoord, maar vroeg na enige ogenblikken:

— Weet u waar dat huis of die hoeve van die vent is, mijnheer Brand?

— Nauwkeurig weet ik het niet, ik weet alleen dat het aan de straatweg naar een naburig dorp ligt, op ongeveer een half uur lopens van de grens van de stad. Een eenzame, vervallen

hoeve, met een groot, schuin dak.

— Gij zoudt natuurlijk niet aarzelen, mijnheer Brand, om daar naar toe te gaan, als mylord naar uw zin te lang weg bleef?

— Geen seconde, James!

— Geloof u zelf niet, mijnheer Brand dat hem daar groot gevaar bedreigt?

— Als zij hem ontdekken, James, dan... begon Brand. Maar mylord zal er wel voor zorgen dat het niet gebeurt, zo viel hij zich zelf in de rede.

Henderson had zich op een stoel laten vallen en trommelde zenuwachtig met de vingers van zijn zware knuisten op het tafelblad, terwijl hij strak voor zich uit keek met gefronste wenkbrauwen. Het was duidelijk aan hem te zien, dat hij zich moest bedwingen, om niet onmiddellijk op te springen en Raffles achterna te gaan.

De minuten verliepen traag, maar toen er een uur verstreken was, kon de brave kerel zich onmogelijk meer beheersen. Hij sprong op, liep een paar maal het kleine vertrek op en neer en wendde zich toen tot Brand met de woorden:

— Mijnheer Brand, neem het mij niet kwalijk, maar ik kan het niet langer verduren, de grond brandt mij onder de voeten, er is iets wat mij zegt dat er met mylord iets niet in de haak is. Ik moet er naar toe en ik ben er zeker van, dat u mij niet alleen zult laten gaan. Wij zijn hier in een ons onbekende en bezette stad en het ligt mij nog maar altijd te vers in het geheugen aan welke vreselijke gevaren mylord heeft blootgestaan in New-York, Parijs, Madrid en Rome, toen hij in een strijd was gewikkeld met het Genootschap van de Gouden Sleutel.

— Daarvan is hier geen sprake, James, geloof me, maar toch, jouw ongerustheid heeft ook mij aangegrepen en wij zullen er dadelijk op uit gaan. Het is best mogelijk, dat mylord geen gevaar dreigt, maar dan zullen wij althans onze plicht hebben gedaan.

Henderson had reeds zijn revolver gegrepen en in zijn zak laten glijden. Hij voegde er en ploertendoder bij, een korte knuppel van ijzer, met een zware

knop en met riet omwikkeld, in zijn geweldige vuist een vreselijk wapen.

Brand zocht naar het touw, dat zich meestal bij de bagage bevond van Raffles, want een langjarige ervaring had hem doen ontdekken, dat 'n lang, sterk touw, aan de beide uiteinden voorzien van een stalen haak, in zeer vele gevallen van groot nut kan blijken te zijn. Hoe menigmaal had de Grote Onbekende zijn ontsnapping, ja zijn leven slechts te danken gehad aan het bezit van zulk een eenvoudig voorwerp. Brand wikkelde zich dat touw, dat omstreeks tien meter lang was, zorgvuldig om het middel, maakte de beide haken aan elkander vast, knoopte er zijn vest over dicht en keek rond of hij nog iets kon ontdekken, dat hem van nut kon zijn.

Hij opende de lade van de tafel en nam er een klein windpistool uit, een wapen, dat op een afstand van twintig meter nog een dodelijke uitwerking had. Hij zag dat het geladen was en liet het in zijn zak glijden. Aldus toegerust, begaven de beide mannen zich op weg.

Niet zonder moeite vonden zij een taxi en de voerder daarvan was slechts met de belofte van een zeer grote fooi te paaien, om de lange weg naar de grens van de stad af te leggen. Daar aangekomen, was de man echter tot geen prijs bereid om verder te gaan, verzekerde dat het alles behalve veilig was op de grote wegen en dat hij er voor bedankte door de Amerikaanse wegenwacht te worden opgepikt, die waarschijnlijk zijn wagen zouden verbeurd verklaren. Hij stak de ritprijs en hoge fooi in de zak en reed terug.

Brand had spoedig de straatweg gevonden, die buiten de stad leidde, en voorzichtig voortschrijdend zetten de beide mannen hun weg voort. Zij gingen voorbij de schaarse huizen, zonder zich op te houden, maar nu werd het zaak goed uit te kijken, want de lantaarns werden schaars en de nacht was donker. Zij gingen voorbij enige afgelegen landhuizen, maar Brand begreep spoedig genoeg, dat geen daarvan de sombere hoeve kon zijn, waarvan Raffles hen gesproken had.

Maar plotseling stonden beiden stil. Op verre afstand achter zich hadden zij het geronk van een motor vernomen, die blijkbaar snel naderde. Tegelijk draaiden zij zich om en zagen op ongeveer een kilometer afstand de lichten van een auto, die daar in snelle vaart kwam aanrijden. Zij hadden nog maar juist de tijd zich terzijde van de weg achter een haag te verschuilen, het was dezelfde haag, die enige uren tevoren Raffles had beschut.

Even later stooft in snelle vaart de auto voorbij, om eensklaps stil te staan op nauwelijks veertig meter van Brand en Henderson. Het gerammel van een ketting klonk, dadelijk gevolgd door het gebrom van een waakhond, dat echter dadelijk ophield. Het dier had blijkbaar vrienden geroken.

Brand tuurde door een kier van de heg, en zei toen op zachte toon tegen Henderson:

— Dat is de hoeve, James. Dat moet het huis zijn. Daar is het grote dak, de haag, en ik hoor ook de waakhond brommen, waarvan mylord gesproken heeft.

— Dan dadelijk er op af, mijnheer Brand, fluisterde Henderson.

— Wat ik je bidden mag, geen overijling James, zei Brand, terwijl hij met geweld de reus weer neerdrukte, die reeds wilde opspringen. Bederf niet alles door je drift, je kent immers onze tegenstanders niet, indien er al van tegenstanders sprake kan zijn.

— Dat kan niet anders, mijnheer Brand, ik ben er van overtuigd. Maar wat doen zij daar nu?

Brand bracht zijn oog weer voor het gat en keek aandachtig toe. De auto was ditmaal een limousine, donker van kleur, en zonder achterlicht, hetgeen blijkbaar gedaan was om te voorkomen, dat men het nummer zou kunnen lezen. Het portier werd geopend, en vrouw sprong uit de auto, liep op de huisdeur toe en klopte op eigenaardige wijze. Dit was blijkbaar een afgesproken sein, want de deur ging bijna aanstonds open en in de opening werd de gedaante van een kleine, magere man zichtbaar.

Zelfs op deze afstand was het te zien dat hij een bril droeg, want de glazen glansden in het zwakke licht, dat uit een ganglantaarn straalde. Hij sprak op zachte toon enige woorden met de vrouw en wenkte haar naar binnen. Er verschenen nu twee mannen, waarvan een krachtig gebouwd scheen te zijn, en deze liepen naar de auto, om het volgende ogenblik terug te keren, thans een bewegingloos lichaam tussen zich in dragend. Het licht van de lantaarn scheen even in het gelaat van degene die gedragen werd en Brand herkende Graaf Popovitsj...

Enige tellen later waren allen binnenshuis verdwenen, de auto reed weg, maar niet ver, want langs een zijweg scheen zij zich naar de achterzijde van het huis te begeven, waar vaag een soort bergloods te zien was, die zeker als garage werd gebruikt. Het geluid van zware deuren, die opengingen en om hun roestige hengsels draaiden, werd gehoord, daarop nogmaals het gerucht van de motor, tenslotte het dreunend toeslaan van de deuren, en daarna werd alles weer stil. De hond was weer in zijn hok gekropen en geeuwde luid.

— Wat was dat mijnheer Brand? vroeg Henderson op zacht fluisterende toon.

— Zeker niet veel goeds, James. Zij droegen daar de Russische graaf naar binnen, bewusteloos waarschijnlijk. Wij moeten thans trachten binnen te komen om te zien wat daar binnen gebeurt.

— Laten wij eenvoudig aanbellen, mijnheer Brand.

— Die raad is niet heel verstandig, James. Denk je dat zij voor ons zouden opendoen, zoals men voor een slager of bakker opendoet? Vergeet niet dat het diep in de nacht is en dat wij, zoals nu wel zeker is, met misdadigers hebben te doen.

— Wat zullen wij doen?

— Met list trachten binnen te dringen, zonder dat men ons ziet.

— Op welke wijze dan?

— Over het dak!

— Hoe denkt u dat te bereiken zonder ladder?

Brand keek nog eens door het gat in de haag en antwoordde toen:

— Ik zie daar een zeer dikke en hoge boom, waarvan de onderste takken tot bijna aan de dakrand reiken. Het zal niet zo moeilijk zijn, dunkt mij, langs die weg op het dak te komen.

— Waar staat die boom, mijnheer Brand?

— Een weinig terzijde van het huis, ongeveer vijf meter van de muur verwijderd.

— En die waakhond? Wat doet gij daarmee?

— Dat is waar, aan die sinjeur had ik nog niet gedacht, mompelde Brand. Maar met hem zullen wij het ook wel klaarspelen. Ga maar mee, verlies mij niet uit het oog, of nog liever houdt mij aan mijn jas vast, want het is hier stikdonker.

De twee mannen kropen voorzichtig uit hun schuilhoek, volgden enige tijd de haag en moesten toen, noodgedwongen, een open plek oversteken, het kleine erf, dat zich voor en naast het huis uitstrekte. Dadelijk liet zich weer het rammelen van de ketting horen.

De omtrekken van een reusachtige hond werden zichtbaar voor het hondenhek en Brand kon de woeste ogen als phosphor zien glanzen.

Hij had reeds het windpistool getrokken en mikte zorgvuldig tussen de twee gloeiende stippen. Zonder gerucht ging het schot af en voor het dier had kunnen blaffen, zakte het met een dof gekreun ineen. De kogel was hem blijkbaar in de hersens gedrongen. Brand wachtte nog even en pas toen hij er van overtuigd was, dat de hond nooit meer zou blaffen, wikkeldde hij snel het touw van zijn middel af en trad op de boom toe, die vlak boven de grond een omtrek van minstens twee meter had, zodat het onmogelijk was er op de gewone wijze in te klimmen.

Maar 't touw zou uitkomst brengen. Brand had het losjes opgerold in de rechterhand genomen, terwijl hij het ene einde met de linkerhand vasthield en slingerde het nu behendig om de onderste, zware tak. Het touw viel over de tak, Brand trok de beide einden strak

en klauterde dadelijk vlug als een aap naar boven.

Niet zonder enige moeite volgde Henderson zijn voorbeeld, want hij was verbazend sterk, maar miste de lenige vlugheid, waarop Brand zich beroepen kon. Toch slaagde hij er in, zich schrijlings op de tak te zetten.

Brand trok het touw naar zich toe, knoopte het weer om zijn lichaam en fluisterde Henderson toe:

— Ik zal het eerst gaan, volg mij pas als ik je wenk, de tak mocht ons beiden eens niet kunnen houden.

Hij schoof zich naar het uiteinde van de zware tak, die onder zijn gewicht slechts weinig doorboog en tot zijn blijdschap kon hij met de voeten juist de rand van het dak bereiken. Hij liet zich in de daggoot glijden, zwaaide met de hand en Henderson volgde hem. Even later stond de reus naast hem.

Voorzichtig voortgaande bereikten beiden, na een tiental passen te hebben gedaan, een klein dakraam, hetwelk Brand spoedig had geopend. Hij liet zich naar binnen glijden, zorg dragende zo weinig mogelijk gerucht te maken en zag dat hij zich op een zeer grote vliering bevond. Hij droeg een zware stoel tot onder het schuin geplaatste dakraam en was Henderson behulpzaam bij het naar binnen klimmen.

Een ogenblik stonden zij luisterend stil en toen zij niets hoorden, gingen zij sluipend toe op de trap, welke Brand zoeven had ontdekt bij het licht van zijn zaklantaarn. Het was een oude, houten trap en zij stonden telkens verschrikt stil als de treden kraakten, maar tenslotte bereikten zij toch ongehinderd de vestibule.

Brand bedacht zich niet, maar liep naar de linkse deur, bracht zijn oog voor het sleutelgat, keek er even door heen, ging naar Henderson en fluisterde hem in het oor:

— Daar binnen zijn vier mannen en een vrouw en zij hebben zo juist die ongelukkige Popovitsj bijgebracht naar het schijnt. Hij is bleek als een lijk, ik geloof dat hij in groot gevaar verkeert.

— En mylord?

— Ik zie hem niet. ...

— Laat Popovitsj naar den duivel lopen en geef mij verlof die deur in te trappen, als zij soms gesloten mocht zijn, mijnheer Brand.

— Wees niet dwaas. Drie hunner hebben hun revolver in de hand, je zoudt drie kogels door het hoofd hebben, voordat je een van hen te pakken had. Wij zullen eerst eens kijken wat het sleutelgat aan de rechterzijde ons onthult.

Brand ging voor de andere deur staan en bukte zich.

— Welnu, mijnheer Brand? vroeg Henderson, toen de jonge man zich weer had opgericht.

— Een geheel verlaten vertrek. Het wordt verlicht door een stallantaarn, er is een groot luik in de vloer en daarbij zit een man op een kruk, blijkbaar te dommelen.

— Laat mij naar binnen gaan, mijnheer Brand, en ik zal hem zó toetaken, dat hij in het geheel niet meer wakker wordt, zei Henderson ongeduldig.

— Je zult je zin hebben, althans wat het eerste betreft, wij mogen geen bloed vergieten, tenzij uit zelfbehoud. Ik denk echter wel dat mylord zit opgesloten in een kelder, waartoe dat luik toegang geeft.

Brand legde de hand op de kruk van de deur en draaide die met de grootste behoedzaamheid om. Tot zijn vreugde bemerkte hij dat de deur niet op slot was en hij kon haar op een kier openen.

De waker zat half met zijn rug naar hen toe, en had het lichte gerucht blijkbaar niet gehoord. Snel deed Brand de deur verder open en de twee mannen traden binnen. Zij ijlden op de waker toe, maar nu ontwaakte deze door het geluid van de schreden en sprong met een gedempte kreet van woede en schrik op, terwijl hij naar zijn zak tastte.

Maar Henderson was hem voor. Met het geweld van een moker viel zijn ontzaglijke vuist, hard als een steen, midden op het gelaat van de man, en deze viel, rolde om en om, als en aangeschoten konijn, en kwam tenslotte in een hoek terecht, waar hij bewegingloos

bleef liggen.

— Ziezo, dat is klaar, bromde Henderson tevreden.

Hij tilde het luik op, na de stallantaarn te hebben gegrepen en liet het licht daarvan in de donkere ruimte dringen, die aan zijn voeten gaapte.

Een diepe zucht van verlichting ontstapte hem toen hij Raffles ontdekte, die zijn blikken op hem gevestigd hield.

— Zijt gij gewond, mylord? vroeg hij met een stem trillende van ontroering.

— Neen, James, gaf Raffles fluisterend ten antwoord.

— Geboeid?

— Ik heb mijzelf reeds weten te bevrijden.

Henderson keek rond, en kreeg de trap in het oog, die tegen een der muren was gezet. Zij was voor twee sterke mannen en hele vracht, maar Henderson droeg haar geheel alleen met evenveel gemak, alsof het 'n lucifersdoosje was geweest, naar de opening van de kelder, en liet de trap weer op haar plaats zakken, terwijl Brand het luik vasthield.

Flug als een kat snelde Raffles naar boven. Het volgende ogenblik drukte hij zijn beide redders geroerd de hand.

Henderson trachtte de tranen terug te dringen, die hem naar de ogen waren geweld en poogde zijn stem spottend te laten klinken, toen hij tot Brand zei:

— Het was misschien toch niet zo verkeerd van mij, mijnheer Brand, toen ik er op aandrang eens te gaan kijken hoe de zaken hier stonden.

— Je hebt daar heel goed aan gedaan, James, zei Raffles zacht, terwijl hij de sterke knuist van de reus greep. Ik weet zeker, dat ik er over een korte tijd geweest zou zijn zonder jullie bemiddeling. Laten wij nu eerst die man daarginds knevelen en binden, ik heb het touw mee naar boven genomen.

Henderson krabde zich achter het oor en vroeg op de toon van een knaap, die kattenkwaad bedreven heeft:

— Geloof u dat dat nog nodig zal zijn, mylord? Ik heb hem nog al een harde opstopper gegeven.

— Ja, in dat geval... begon Raffles.

Hij trad snel op de man toe, die er inderdaad niet erg florissant uitzag en zei:

— Ik zie het al: hij kan het ons in de eerste uren niet lastig maken. Het is voldoende, als wij hem zijn revolver afnemen.

Hij stak het wapen in zijn zak en vervolgde, terwijl hij zich tot Brand wendde:

— Waar zijn de anderen?

— Zij zijn in het vertrek aan de overzijde van de vestibule. Zoeven kwam er hier een auto voorrijden en zij hebben Popovitsj bewusteloos binnengedragen, maar thans is hij weer bij zijn positieven en ik vrees het ergste voor hem. Sonja Vassilef is er ook bij, zij heeft hem gehaald!

— Hoeveel zijn er?

— Vier mannen en een vrouw!

— Hadden zij wapens?

— Drie van de mannen hielden een revolver in de hand.

— Dan moet het er op gewaagd worden. Ik was wel van plan die Popovitsj te bestelen, maar ik kan hem niet laten vermoorden, terwijl ik het nog kan verhinderen, vooruit, wij zullen zien wat we kunnen doen.

De drie mannen verlieten het vertrek en staken de vestibule over. Raffles keek door het sleutelgat. Dourof stond met een van haat en woede vertrokken gezicht voor Popovitsj, die op een zware stoel was vastgebonden en vaalbleek zag van ontzetting en doodsangst en sprak op heftige toon tot hem, terwijl zijn rechterhand, waarin hij de revolver hield, woeste gebaren maakte.

Raffles draaide de kruk van de deur om, maar deze bleek gesloten te zijn.

— Druk het paneel in, James! beval hij kortaf.

Dat was een kolfje naar de hand van de reus. Hij wierp zich met het volle gewicht van zijn lichaam tegen het paneel, dat krakend in splinters vloog.

Met een kreet van dolle woede had Dourof zich omgewend en vuurde. De kogel vloog rakelings over het hoofd van de reus en sloeg plat tegen de tegenovergelegen muur. Maar reeds had Brand teruggeschoten en met 'n kreet

van pijn liet Dourof zijn revolver vallen; de kogel had hem twee vingers van de rechterhand verbrijzeld.

Bliksemsnel had Raffles de deur geopend door zijn hand door de gemaakte opening te steken en de drie mannen traden binnen.

Een der Russen wilde van zijn revolver gebruik maken, maar Dourof stond hem in de weg en vóór hij terzijde kon treden had Henderson hem reeds een zware stoel naar het hoofd geslingerd, die toevallig onder het bereik van zijn hand stond.

De derde Rus aarzelde een ogenblik, blijkbaar niet wetende hoe groot de overmacht was en die aarzeling kwam hem duur te staan, want reeds had Raffles hem bij de rechterarm gegrepen en met een onberispelijke kaakslag nergeveld.

Dit alles had nauwelijks enige seconden geduurd.

Sonja Vassilef was in een krampachtig lachen uitgebarsten en gilte nu:

— Zijn jullie mannen? Weten jullie niet met je revolver om te gaan? Moet ik je dat leren?

Zij had reeds de hand naar de zak van haar wijde mantel gebracht en bliksemsnel trok zij er een kleine revolver uit.

Maar vóór zij nog met haar browning kon mikken, had Raffles een zware, koperen kandelaar van de schoorsteenmantel gegrepen en die naar de vrouw toegeslingerd.

Het voorwerp trof haar tegen de arm, die de revolver had opgeheven en met een kreet van woede zag zij het wapen in een boog door het vertrek vliegen.

— Het spijt mij, dat ik u zo onheus moet behandelen, madame, zei Raffles met een galante buiging. Maar mijn hoofd is mij liever, al zoudt gij het misschien niet willen geloven, dan een blik uit uw mooie ogen, of uw goedkeuring. En nu snel ter zake, mijneheren. Gij hadt graaf Popovitsj willen vermoorden, nietwaar? Dat is te dwaas.

En met een snelle beweging had Raffles met het mes, dat Henderson hem had toegestoken, de touwen doorgesneden, die de gevangene op zijn zware

stoel vasthielden. Deze stond op, kwam wankelend op Raffles toe en stamelde:

— Wie gij ook zijn moogt, mijnheer, dank, duizendmaal dank! Ik weet niet hoe ik u het zal belonen!

— Ik weet het daarentegen uitmuntend, graaf, antwoordde Raffles koeltjes. Gij hebt zes duizend pond sterling bij u?

— Zo is het, mijnheer!

— Laat ze mij eens zien!

Popovitsj haalde zijn portefeuille aarzelend te voorschijn, nam er een pakje bankbiljetten uit en stelde dat Raffles ter hand.

Deze bladerde even in het pakje, liet het in zijn binnenzak glijden en zei droogjes:

— Zij zijn echt. Ik dank u, graaf. U kunt gaan!

Popovitsj staarde hem verbijsterd aan en barstte toen uit:

— Zonder mijn zesduizend pond?

— Ongetwijfeld, maar met uw huid. De ruil is, dunkt mij, niet zo slecht. Gij hebt een half uur de tijd om de grens van de stad te bereiken en ik zou u sterk aanraden van deze voorsprong gebruik te maken. Maak maar dat gij weg komt!

Popovitsj sloop heen als een geslagen hond. Maar vóór hij nog bij de deur was, riep Raffles hem terug en zei:

— Ik weet iets beters. Wij sluiten dit beminnelijke troepje in de kelder op en gij zult mij vergezellen in de auto, die u heeft hier gebracht. Het is, geloof ik, uw eigen wagen. Bij de grens van de stad zal ik u afzetten en gij moet dan maar zien hoe gij u redt uit de klauwen van deze lieden! Moge dit avontuur u een les zijn, dat het meermalen niet verstandig is, geloof te hechten aan de liefdesbetuigingen van een schone landgenote, zelfs al is zij zo schoon als Sonja Vassilef! Op weg!

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

GEHEIMEN VAN TIBET

LORD LISTER VERSCHIJNT VOORTAAN ELKE WEEK

BELANGRIJK BERICHT

LORD LISTER VERSCHIJNT

VOORTAAN ELKE WEEK

Het blijkt, dat de LORD LISTER verhalen zich in een steeds groeiende belangstelling mogen verheugen.

Als gevolg hiervan en mede om tegemoet te komen aan het verzoek, dat ons reeds meermalen van de zijde van de lezers is gedaan, hebben wij besloten de afleveringen voortaan, evenals vroeger het geval was, IEDERE WEEK inplaats van om de veertien dagen te laten verschijnen.

Wij twijfelen niet, of dit bericht zal alle trouwe LORD LISTER lezers welkom zijn !

De Uitgevers.